

No. 52
(26)
27 Juni
1923.

PER NUMMER
20 CENT.
VOOR WEEK-
ABONNÉS.
17½ CENT.

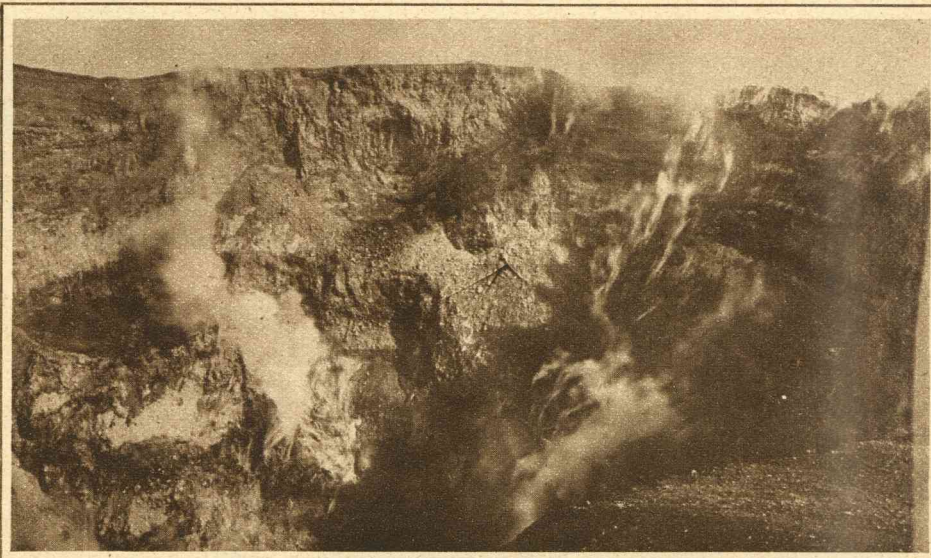
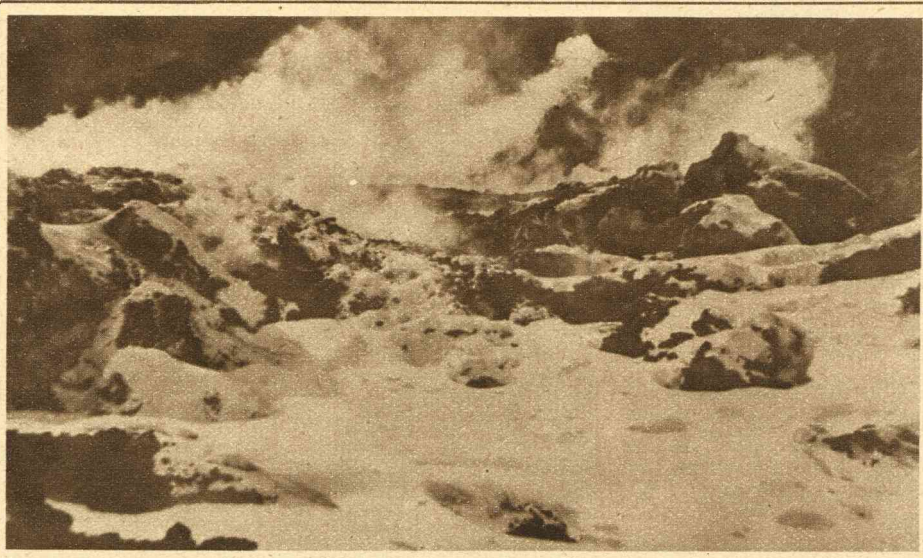
Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

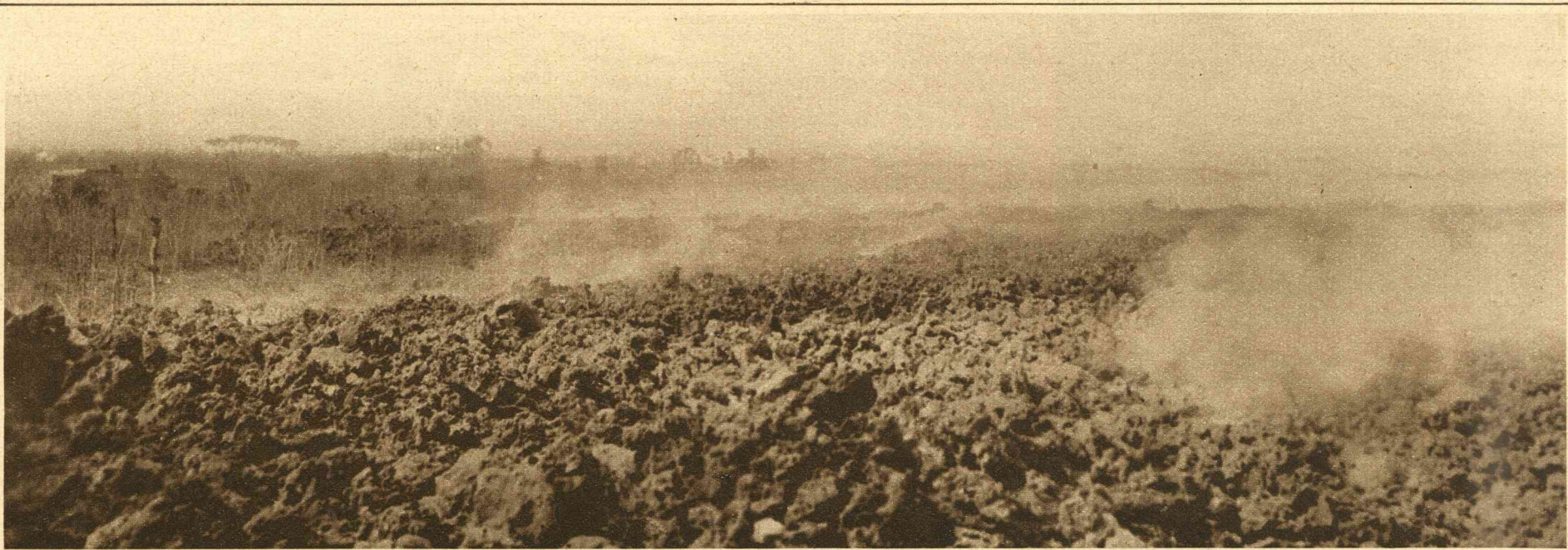
A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

DE UITBARSTING VAN DE ETNA

De vorige week Dinsdag nam de uitbarsting van de Etna, die reeds ongeveer een week aan het werken was, onverwachts zoo'n omvang aan, dat verscheidene dorpen door de uitgeworpen lava vernield werden, en duizenden menschen, met achterlating van have en goed, door de vlucht zich het leven moesten redden. — Wij geven van deze ramp op deze pagina een aantal veelzeggende beelden. Hierboven, links: De uitgestooten lava passeert de beneden den krater liggende sneeuwvelden. Rechts: Een blik in den krater van de Etna, die thans dood en verderf om zich heen verspreidt.

De lava-stroom, die alles wat hij op zijn weg tegenkomt, vernielt.

Een door de gloeiende lava verwoest dorp.

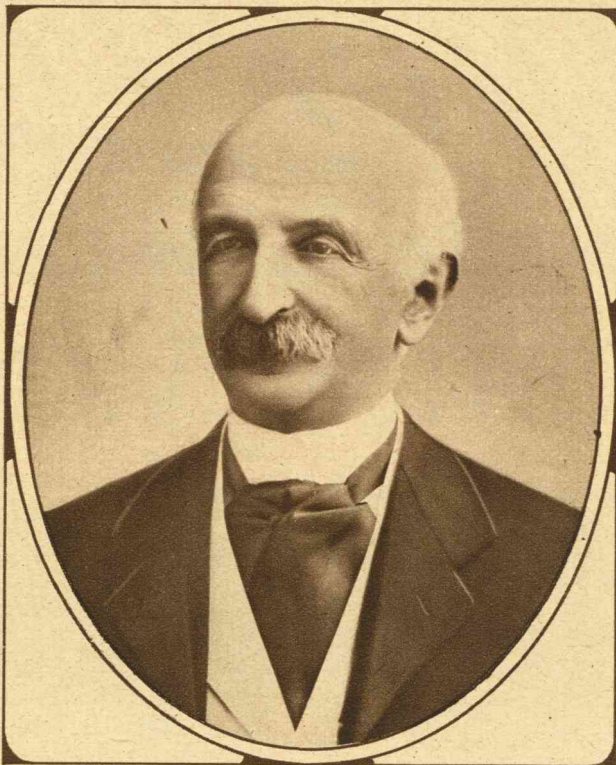
De bevolking der bedreigde dorpen zoekt een veilig heenkomen.

Een Academie voor Volkenrecht te 's-Gravenhage

Er zal te 's-Gravenhage, op nieuw in het Vredespaleis, dat zoo langzamerhand zijn in de oogen der oningewijden „overbodig” karakter wel begint te verliezen, een Academie voor Internationaal Recht worden gevestigd. Laten wij op den voorgrond stellen, dat dat geen Academie is gelijk wij Universiteiten hebben in Leiden, Utrecht, Groningen en elders; dat het hier slechts het begin eener werkelijke Academie betreft: cursussen, conferenties en dusgenaamde seminaries, waaruit zich in een toekomst, die wij hopen, niet al te ver te zijn, een werkelijke Academie kan ontwikkelen.

In vroeger eeuwen, toen geleerden en staatslieden plannen ontwierpen betreffende de mogelijke inrichting van een Volkenbond, dien wij nu nog slechts zeer ten deele zien verwezenlijkt, sprak men ook van de inrichting van een Internationaal Gerechtshof en een Internationale Academie. Maar, hoe anders dacht men zich deze niet! Vooral in de tweede helft der 18e eeuw, toen de dusgenaamde positivistische school in het volkenrecht den scepter zwaaide, d.w.z. toen de opvatting bovendreef van degenen, die meenden dat het volkenrecht slechts bestond uit hetgeen in tractaten, overleveringen en wat dies meer zij, neergeschreven was, en toen ontkend werd de mogelijkheid, dat het volkenrecht een wetenschap was, die zichzelf steeds nieuwe richtingen schiep. Dat was de tijd van een Moser en de tijd van een von Martens, den voorlooper en bloedverwant van den beroemden eersten uitgever van het Recueil der tractaten, dat ook nu als standaardwerk nog wordt voortgezet. Maar reeds aan

Mr. T. M. C. Asser.

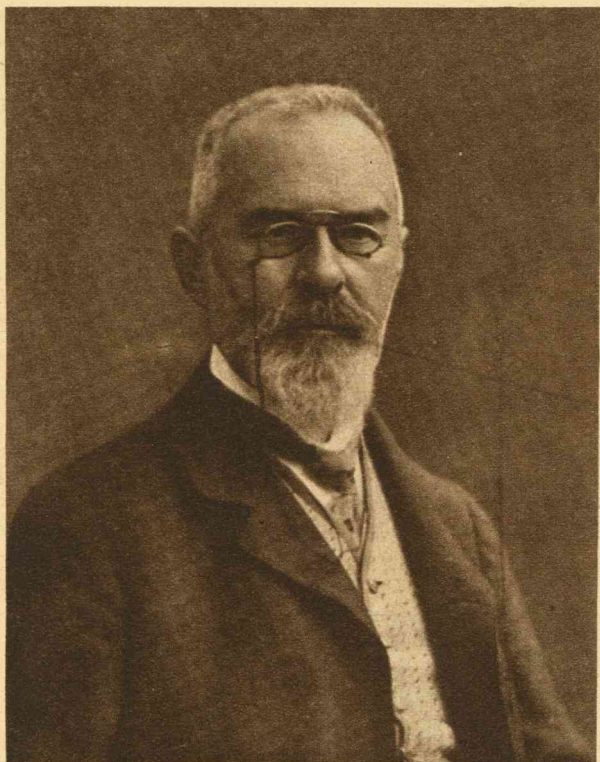
vrede te bevorderen, gaf in dezen het geld; Asser zijn werkracht en zijn internationale prestige. Men vergete trouwens niet, dat Asser de oprichter is, met Westlake en Rolin Jaëquemyns, van de „Revue du Droit International”, en een der 10 oprichters, de langst overlevende tevens, is geweest van het Institut de Droit International in 1873.

Het Carnegie Endowment was wel bereid om den noodigen financieelen steun te verlenen, zulks tot een jaarlijksche subsidie van \$ 40.000 (100.000 gulden), maar alvorens daartoe definitief te besluiten, wenschte het waarborgen, dat de op te richten Academie niet alleen nuttig en wenschelijk zou zijn, doch ook tevens aan een gevoelde behoefte zou voldoen. De Juridische afdeling van het Carnegie Endowment had zich met het Institut de droit international in verbinding gesteld en dit gevraagd om als algemeen adviseur voor de Juridische afdeling te willen optreden; het Institut aanvaardde deze uitnodiging, en benoemde een afzonderlijke adviseerende commissie, bestaande uit een twaalfstal der meest bekende internationale juristen van Europa, welke met den directeur Brown Scott zouden hebben samen te werken. Deze Commissie kwam nog tijdens de vergadering van het Institut te Christiania in 1912 samen; bezag er van alle kanten de oprichting van de Academie. Bezag de vraag van de nuttigheid en de wenschelijkheid; bezag ook het probleem hoe leerlingen te verkrijgen, en de mogelijkheid van instelling daartoe van studiebeurzen. Brown Scott kwam van Christiania naar 's-Gravenhage; overlegde er met Minister de Marees van Swinderen, met Jhr. Mr. A. P. C. van Karnebeek, Voorzitter van de Carnegie Stichting en met wijlen Asser.

Zijn overleg had twee enquêtes tengevolge. Een van Asser bij een 40-tal der meest op den voorgrond tredende volkenrechtsgelcerden in de wereld, teneinde hun meening over de voorgenomen Academie te vragen, een van Minister de Marees van Swinderen bij de Regeeringen teneinde te vernemen of zij

de stichting der Academie met instemming begroetten, en zoo ja of zij bereid zouden zijn om steun te verlenen teneinde de meest daarvoor aangewezen leerlingen uit haar landen jaarlijks naar Den Haag te zenden. Beide enquêtes vielen gunstig uit; bijna alle volkenrechtsgelcerden stemden met het denkbeeld der Academie in, en de Regeeringen bleken tot steun in 't algemeen bereid. Vooral Frankrijk en Italië onderscheidden zich door hun warm getint antwoord, dat getuigde van groote belangstelling in de totstandkoming der Academie.

Asser heeft de definitieve oprichting niet meer beleefd. Hij had gewenscht, dat de opening had kunnen geschieden in 1913, tegelijk met de opening van het Vredespaleis. Maar zoo spoedig kon men niet voortmaken. Eerst in Januari 1914 had onder leiding van Albéric Rolin, Bibliothecaris-Generaal van het Vredespaleis, een nieuwe bespreking plaats van het adviseerend Comité uit het Institut. In deze bijeenkomst werden de statuten der stichting: Academie voor Internationaal Recht in het Vredespaleis te 's-Gravenhage, definitief vastgesteld, gelijk zij enkele dagen later voor den notaris zouden worden verleden. Blijkens deze statuten, die tot dusverre onveranderd zijn gebleven, wordt de Academie beheerd door twee lichamen: den Raad van Beheer en het Curatorium. De Raad van Beheer, als hoedanig fungeert het Directorium van de Carnegie Stichting, aan welke het Vredespaleis in eigendom toebehoort, heeft de administratieve leiding van zaken; het Curatorium de wetenschappelijke leiding. Blijkens de statuten zullen jaarlijks in de maanden Juli

Heinrich Lammasch.

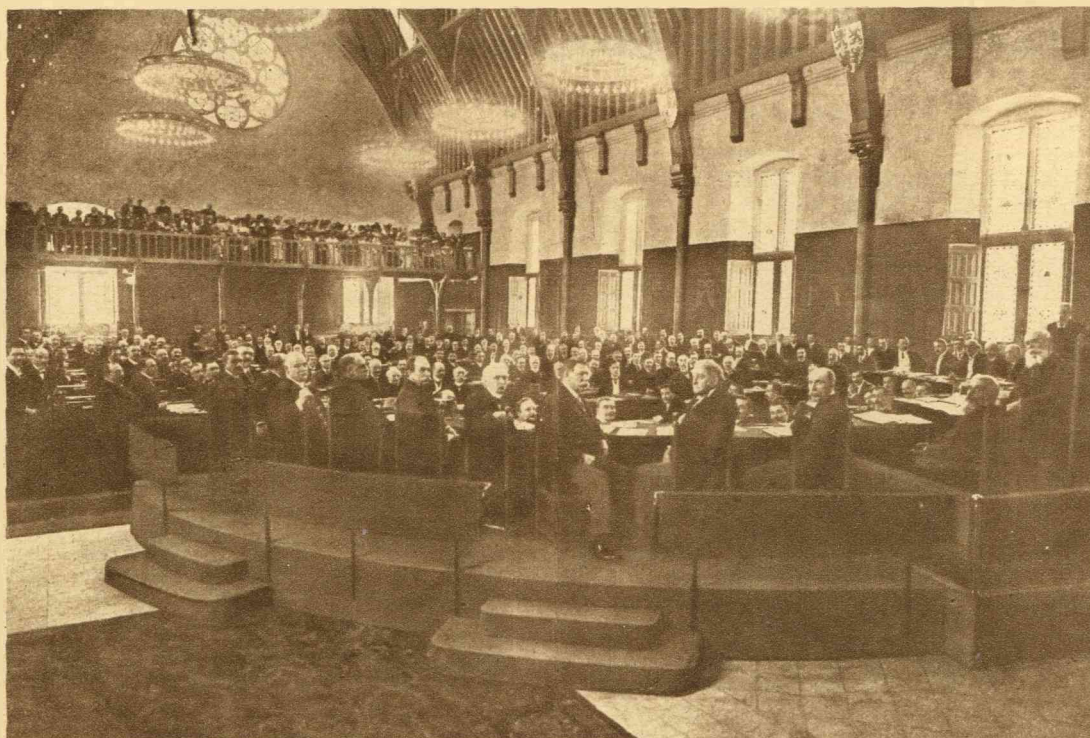
het einde der 19e eeuw en zeker thans in de 20e eeuw denken wij ons het volkenrecht geheel anders; erkennen wij met Grotius, die niet ten onrechte de „ontdekker” van het volkenrecht is genoemd, dat steeds nieuwe aspecten zich daarvoor openen, dat het volkenrecht bij uitstek de wetenschap is, die zichzelf nieuw terrein heeft te kiezen, nieuwe materie heeft bij te brengen. En juist omdat wij dit erkennen, is er voor een Academie voor Volkenrecht zooveel meer bestaansrecht dan tevoren. Het is de Duitsche rechtsgeleerde Von Bar geweest, die nog in het einde der 19e eeuw de oprichting van een Academie voor internationaal recht heeft bepleit; het was de Zwitsersche volkenrechtsgelcerde Nippold, die zijn denkbeeld in de „Deutsche Revue” overnam omstreeks 1907, ten tijde dat de tweede Vredesconferentie te 's-Gravenhage bijeenkwam. En in een der plenaire zittingen, die deze Vredesconferentie hield, kon de president, de Russische Graaf de Nelidoff, melding maken van een brief, door hem ontvangen van den Roemeenschen Minister-President Prins Sturdza, waarin deze een ontwerp aanbood ter stichting van een Academie voor internationaal recht te 's-Gravenhage.

Dat reeds ten tijde der opening van het Vredespaleis, slechts drie jaren later, de oprichting der Academie verzekerd kon heeten, is te danken aan twee samenwerkende factoren: den rijkdom van het Carnegie Endowment en de energie van Asser. Het Carnegie Endowment, einde 1910 door Carnegie gesticht teneinde de werken van den

Louis Renault.

tot en met October cursussen, conferenties en dusgenaamde seminaries plaats hebben; het Curatorium wijst de onderwerpen aan, die zullen worden behandeld en de leeraren, die de cursussen zullen leiden; stelt ook de honoraria vast in verband met de middelen, die de Raad van Beheer te zijner beschikking stelt. De Raad van Beheer daarentegen stelt vast wie als leerlingen deze cursussen en dergelijke zullen bijwonen; neemt disciplinaire maatregelen om leerlingen van dit voorrecht te ontslaan, terwijl in de statuten is uitgedrukt, dat doctoren in de rechten, functionarissen of oud-functionarissen bij de diplomatieken dienst en officieren van de land- of zeemacht van een der aangesloten landen altijd toegang tot de Academie zullen hebben. Het Curatorium bestaat uit 'n twaalfstal leden: in het Curatorium hebben van rechtswege zitting de Directeur van de Juridische afdeling Carnegie Endowment, als hoedanig nog immer Brown Scott fungeert; een Nederlandsch lid, aangewezen door den Raad van Beheer van de Academie, als hoedanig Mr. Th. Heemskerk, thans Minister van Justitie, fungeert, en voorts de President en de in leven zijnde oud-presidenten van het Institut de droit international. Totaal moet het Curatorium 12 leden tellen; zijn de bovengenoemde functionarissen niet voldoende in aantal, dan geschiedt door co-optatie de aanvulling van het Curatorium. Zijn er onder de oud-presidenten van het Institut twee van dezelfde nationaliteit, dan zetelt van hen slechts de oudste

Tweede Vredes-conferentie. Den Haag, 1907.

in jaren. Het Curatorium kiest zijn eigen president als hoedanig in 1914 de beroemde Fransche rechtsgeleerde Prof. Renault werd aangewezen, die inmiddels is overleden en door den Parijschen rechtsgeleerde Lyon Caen is vervangen. Terzelfder tijd werden als leden van dit Curatorium onder meer aangewezen, Alvarez (Chili), Descamps (België), Lardy (Zwitserland), Politis (Griekenland), terwijl als zoodanig nog fungeerde Phillimore (Engeland), Catellani (Italië), Schücking (Duitschland), Hammarskjöld (Zweden) en Strisower (Oostenrijk).

Voor degenen, die het nog niet weten, nog deze inlichting. Toen Carnegie in 1903 zijn gift van 2½ miljoen dollar ter beschikking van de Nederlandsche Regeering stelde, maakte deze een stichting, de Carnegie Stichting, welke beheerd wordt door een Directorium van vijf leden, van wie vier door de Koningin en een door den Raad van Beheer van het Permanente Hof te 's-Gravenhage, bestaande uit het in de Residentie gevestigde corps diplomatique, worden benoemd. De Carnegie Stichting is eigenaresse van het Vredespaleis, doch heeft, ingevolge de bepalingen van Carnegie's akte, eene overeenkomst aangegaan met den Raad van Beheer van het Permanente Hof, waarbij het vóórgedeelte van het Paleis in gebruik is bij dit Hof, terwijl de achtergelegen lokalen in gebruik zijn bij de Carnegie Stichting zelve en voor haar

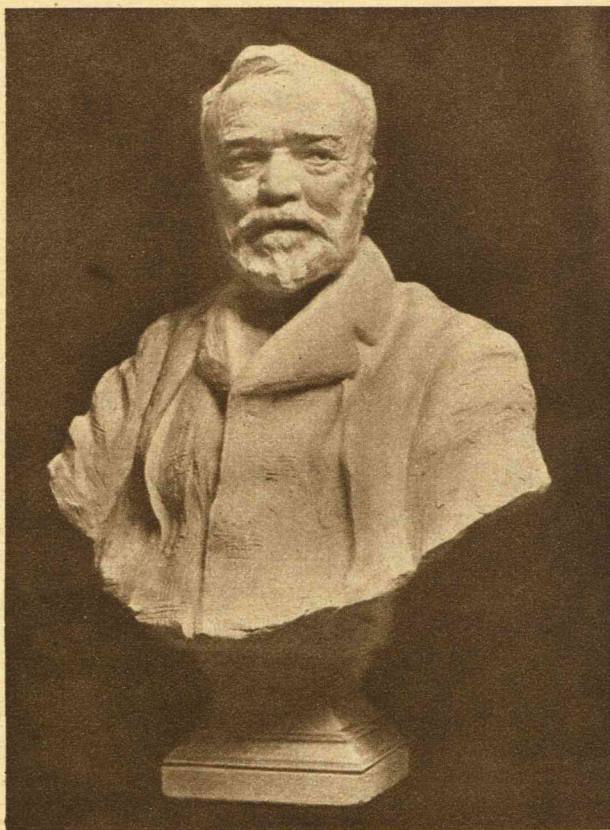

Mr. Th. Heemskerck.

bibliotheek. In dit gedeelte is, na de totstandkoming van het Vredespaleis en toen de plannen voor de Academie een vastere vorm hadden aangenomen, ruimte gemaakt voor lokalen voor deze Academie, die geheel gereed waren toen de oorlog uitbrak en die, al deze jaren op leeraren en leerlingen hebben gewacht. Toen de Volkenbond zijn Hof van Justitie oprichtte en dit te 's-Gravenhage wenschte te vestigen, kwam een nieuwe overeenkomst tusschen den Raad van den Volkenbond en het Bestuur der Carnegie Stichting tot stand, krachtens welke, met goedvinden van het Permanente Hof van Arbitrage, een stuk van het voorgedeelte van het Paleis in gebruik aan dit Hof van Justitie werd afgestaan, dat daar in de rechtszalen met bijbehorende lokalen zetelt, telkenmale wanneer op 15 Juni van het jaar de gewone zitting of een tusschentijdsche buitengewone zitting plaats heeft.

Het plan tot stichting der Academie in den tegenwoordigen vorm van aanvankelijk cursussen, conferenties en seminaries, is van Asser afkomstig. Er waren er wel, die grooter en groot-scher plannen wilden; die een Academie wilden in den eigenlijken zin des woords. Maar Asser heeft onmiddellijk begrepen de moeilijkheid om daarvoor in de tegenwoordige omstandigheden leeraren te krijgen en in nog sterker mate leerlingen; hij heeft ingezien, dat voorloopig een Academie op dezen, schijnbaar zwakken grondslag het eenig bereikbare is. Terrecht. Er zullen al heel wat moeilijkheden te overwinnen zijn om naar ons land met hooge valuta leerlingen te krijgen; men zal al heel wat moeten plooiën en schikken om in den beschikbaren, aantrekkelijk geringen tijd, de aan de orde gestelde onderwerpen behoorlijk te behandelen.

En men vraagt zich onwillekeurig af of na den verschrikkelijken oorlog, dien wij vier jaren lang hebben zien woeden, en die zooveel internationale betrekkingen heeft verstoord, deze Academie al reeds geopend zou kunnen worden, had niet in 1920 het Internationaal Juristen-Comité, dat in het Vredespaleis zetelde om

Andrew Carnegie.

er voor den Raad van den Volkenbond het ontwerp te maken voor het nieuwe Hof, het initiatief daartoe had genomen. De Academie scheen min of meer vergeten; zelfs in het Yearbook van het Carnegie Endowment vond men er slechts sporadisch van gewaagd, en het bedrag van \$ 40.000 werd zeker niet meer jaarlijks gereserveerd. Toen heeft het Intern. Juristencomité, waarin ook Root, de beroemde Amerikaansche rechtsgeleerde, zitting had, reeds aan het einde van zijn werkzaamheden gekomen, een drietal wenschen uitgesproken, en een dezer was, dat binnen-

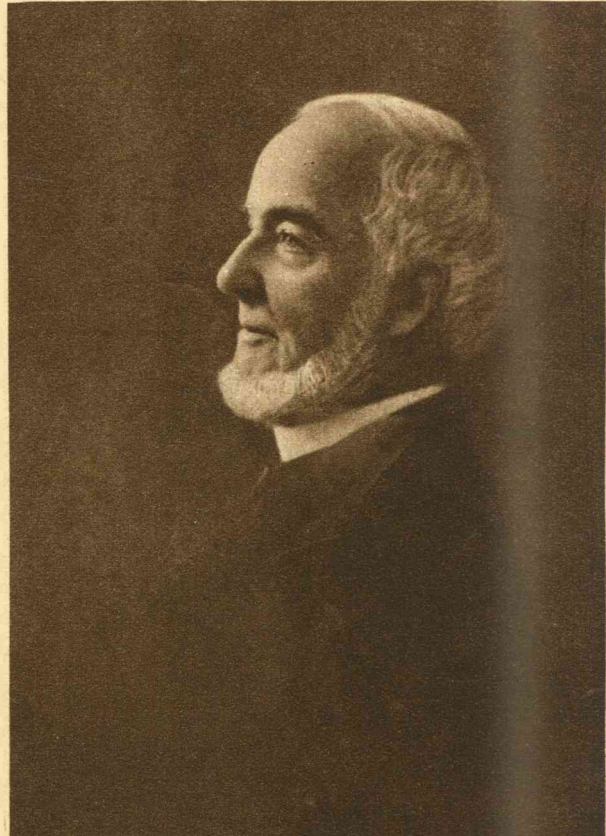

W. Schücking.

kort de Academie zou totstandkomen. De eerste algemeene vergadering van den Volkenbond, die in December d.a.v. plaats had, heeft dezen wensch niet, zooals oorspronkelijk bedoeld was, overgenomen; zij vond uit formeele overwegingen daartoe geen aanleiding. Maar uit de stukken blijkt

duidelijk dat men in den kring van juristen dezen wensch onderschrijft en de totstandkoming der Academie als een verwezenlijking ook van een belang voor den Volkenbond zal begroeten. Zoo is dan opnieuw de hand aan het werk geslagen en heeft men het resultaat verkregen, dat nu toch 14 Juli a.s. zal worden verwezenlijkt.

Vraagt men naar de toekomst van deze Academie, dan kan moeilijk een antwoord reeds gegeven worden. Zeker niet door de oningewijden, maar ook niet door de ingewijden. De opzet van de Academie is betrekkelijk klein tegenover het groote doel dat zij zich stelt; met opzet is het door Asser zoo gekozen, opdat de ontwikkeling der Academie langzaam en geleidelijk zou zijn. Het programma omvat ook nu voor den eersten leergang een aantal punten, die ongetwijfeld slechts een deel van het volkenrecht, gelijk het thans geworden is, omvatten. Toen in het Yearbook-1911 van het Carnegie Endowment aan het programma der a.s. Academie aandacht werd gewijd, dacht men zich dit blijkbaar ruimer, en in elk geval zoodanig, dat de drie afdelingen, waaruit het Carnegie Endowment bestaat: de Juridische, de Economische en die voor Opvoeding, er alle drie profijt van zouden hebben en er bij zouden kunnen aansluiten. Het Yearbook noemde toen een 15-tal punten op het gebied van het volkenrecht; sprak de verwachting uit, dat ook het

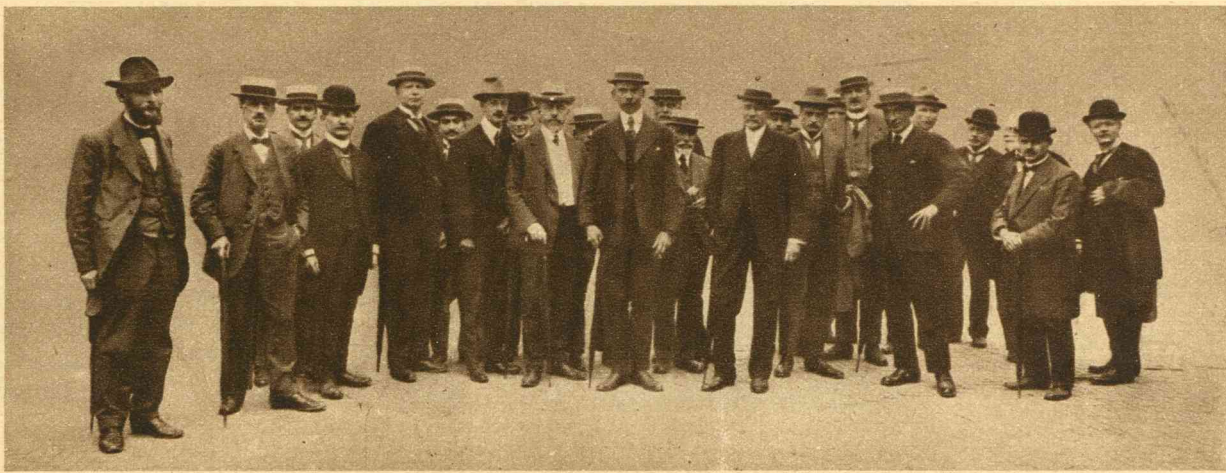
Albert K. Smiley.

economisch verband met de vraagstukken, die het volkenrecht aangaan, zou kunnen worden behandeld; noemde als van belang voor de afdeling voor opvoeding en onderwijs onderwerpen van dezen aard: de geschiedenis der vredesbeweging, vredesverenigingen in de verschillende landen en haar invloed en dergelijke zuiver pacifistische subjecten. Naar zulk een volledig programma zal zeker reeds in de naaste toekomst worden gestreefd, maar dat kan eerst dan geschieden, wanneer de leerlingen in voldoende getale opkomen en de leerkrachten aanwezig blijken. Voorloopig zal men zich met een beperkt programma moeten tevreden stellen; op dien grondslag kan men dan uitbouwen, eigenlijk op de wijze als heel practisch b.v. door het meerendeel onzer Volksuniversiteiten in Nederland is gedaan. Men kan een steeds grooter aantal onderwerpen behandelen; steeds wijder het terrein uitstrekken, en ongetwijfeld zal de invloed van het Carnegie Endowment daar zijn om tegenover de rijke ondersteuning, die het biedt, ook te verlangen, dat het driedelig doel, dat dit Amerikaansche lichaam zich stelt, wordt verwezenlijkt.

In elk geval moet dit worden vastgesteld, dat de stichting van een Academie voor internationaal recht een belangrijk feit is op zichzelf. Naast de jurisprudentie, die uit de arresten van het Hof van Justitie van den Volkenbond reeds begint voort te komen, zal deze Academie de eenig werkelijk internationale bron zijn voor het nieuwe volkenrecht. En het is zeker voor ons Nederlanders, die Hugo Grotius tot de onzen kunnen rekenen, een gevoel van trots, dat deze beide bronnen van volkenrechtelijke wetenschap opwellen in ons Vorstelijk Den Haag.

Zij: „Heb je misschien een stukje bruin papier voor mij, lieve, om een pakje te maken?”

Hij: „O ja, ik zal een van die sigaren afrollen, die je mij gegeven hebt.”

De leden van de Juristen-Commissie. 1920.

NIETS VERGETEN

De heer en mevrouw Van Offelen zouden naar de comédie gaan en daar zij secure menschen waren, sloten zij de huisdeur goed dicht. Ze woonden in het nieuwe deel der hoofdstad, waar men soms nog vrij ver van tram of bus verwijderd is.

Bijna aan de halte gekomen, vroeg mevrouw opeens: „Zeg, man, je hebt toch de deur wel goed gesloten?” „Zeker,” antwoordde man. „Je was er zelf bij, zou ik denken.”

„Maar ik heb niet gezien, dat je den sleutel omdraaide. Het zou toch niet kwaad zijn, als je eens ging kijken.”

Van Offelen keek op zijn horloge. De twijfel van zijn secure vrouw was reden genoeg om hem te doen besluiten naar huis terug te gaan en zich te overtuigen. Men kon toch nooit weten! Hij was wel eens in gedachten en dan . . . Bovendien was het nog vroeg genoeg.

„Wacht dan hier even op me,” zei hij, en zoo vlug zijn beenen voort wilden, sloeg hij den terugweg in.

Met een voldaan gezicht kwam hij na tien minuten weer bij haar terug.

„'t Was in orde,” lachte hij. „Ik wist het wel, maar je hadt me toch aan het twifelen gebracht.”

Ze wandelden gerust verder en bereikten na vijf minuten de tramhalte.

„Daar komt onze tram juist aan,” wees mevrouw in de verte.

„Dat is een buitenkansje,” zei mijnheer, en hij stak zijn stok op om den bestuurder te doen stoppen.

Het was echter een volle tram en gestopt werd er niet.

„Dat is nu jammer,” klaagde hij. „Het is hier een tochtige hoek en ik dacht juist . . .”

„Ik dacht ook juist,” zei zij. „Ik heb den brief van mama nog in mijn taschje en de bus is vlak bij. Wil je dien even voor

Joh. Pietersen. — Schapen op de heide.

Den eersten Juli a.s. zullen de beide bekende Haagsche kunstschilders Willy Fleur en Joh. Pietersen in de bovenzaal van „L'Avenir” in de Valkenboschlaan te 's-Gravenhage een tentoonstelling hunner werken openen. Wij zijn in de gelegenheid, reeds thans een tweetal van de doeken die er geëxposeerd zullen worden, op deze pagina af te beelden.

„Dan zit er niets anders op dan te gaan zien of we eerst souperen kunnen,” zei hij zuchtend, „maar voor de comédie zal het dan allicht wat laat worden!”

G. H. Priem.

Willy Fleur. — Het huisje van Théophile de Bock, den bekenden Haagschen landschapschilder die van 1851 tot 1904 leefde.

me wegbrengen? Vanavond, nog vervuld van het stuk, vergeet ik hem zeker.”

De bus stond op den hoek twee straten verder en Van Offelen, den brief aannemend, spoedde er zich heen.

Toen hij terugkwam zei mevrouw:

„Wat een pechvogels zijn we toch! Er is juist een tram voorbij gegaan, die zoo goed als geheel leeg was.”

„Ja,” antwoordde Van Offelen, een beetje boos, „die ellendige brief ook!”

„Stil maar, mannetje! Ik heb voor vanavond een verrassinkje als we thuis komen als belooning.”

„Een verrassinkje?”

„Nu ja, niet zoo heel belangrijk, alleen maar een lekker souperkje. Ik weet, daar hou je zoo van. . . . Ik heb een schaalje fijne zalm klaar staan en. . . .”

De derde tram kwam in zicht en ze schoven wat nader.

Van Offelen hief zijn stok op. De tram stopte.

Reeds had mevrouw den voet op de treeplank, toen zij dien opeens terugtrok.

„Rijd maar door!” wenkte zij den bestuurder. „Rijd maar door!”

Met begrijpelijke verbazing keek de man haar aan, haalde toen de schouders op en reed verder.

„Maar, mijn hemel,” zei Van Offelen, „wat is er nou weer?”

„Verschrikkelijk, verschrikkelijk,” was al wat zij er uit bracht, de hand op haar angstig kloppend hart drukkend.

„Maar wat is dan zoo verschrikkelijk?”

„Ik heb het schaalje met zalm op tafel laten staan en vergeten de kat op te sluiten.”

Mijnheer Van Offelen stond paf.

Moskou's belangstelling voor de Roerbezeetting

Een conferentie van Trotsky (x) met verschillende deskundigen over de bezetting van het Roergebied.

Onze Foto-wedstrijd

Op deze pagina vinden onze lezeressen en lezers de bekroonde inzendingen afgebeeld, die wij ontvangen hebben naar aanleiding van onzen in No. 39 (13) van 29 Maart uitgeschreven wedstrijd in het maken van de aardigste foto, welke op het familieleven betrekking heeft. Door verschillende omstandigheden, waarvan het groot aantal ingezonden foto's wel een der voornaamste vormde, konden wij het oordeel der jury niet eerder publiceren. De niet-bekroonde foto's worden alle aan het adres der afzenders geretourneerd, terwijl de prijzen gelijk met dit nummer aan de gelukkige winnaressen en winnaars verzonden zijn.

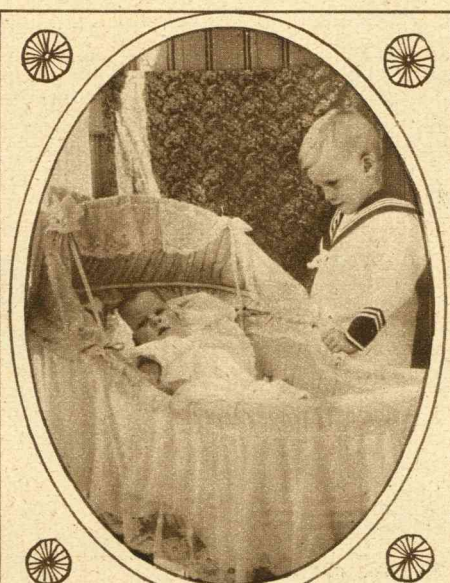
„Leve de Vacantie". — 2e Prijs. Tien Gulden.
Ingezonden door den heer F. W. Schuid J. Wzn., Voorburg (Z.H.)

„Moe van het spelen". — 3e Prijs.
Ingezonden door den heer Th. de Kreuk, Heerlen.

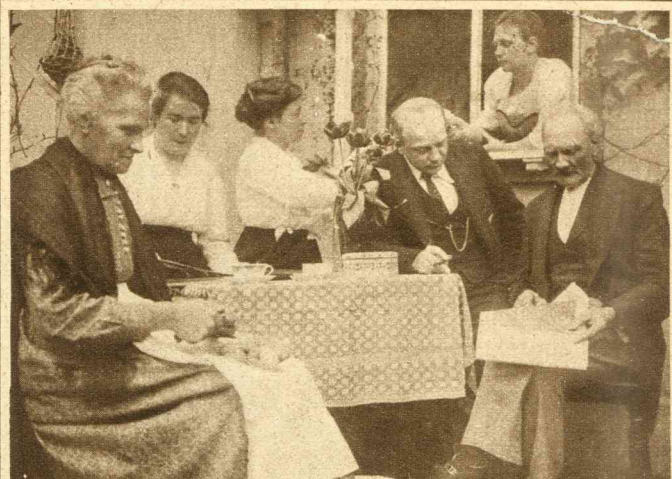
Bloemenhulde op Rieszje's verjaardag. — 1e Prijs. Vijftien gulden.
Ingezonden door Mevrouw A. Smeenk Kleijmans, Den Bosch.

„Broer past op zijn zus".
3e Prijs. Vijf Gulden.
Ingezonden door den heer Joh. Tenters,
A'dam.

„Op Moeders Verjaardag". — 3e Prijs. Vijf Gulden.
Ingezonden door den heer J. Nees, A'dam.

„Een rustig zijte in den tuin". — 3e Prijs.
Ingezonden door den heer G. Fopma, A'dam.

Onze Legendarische Prijsvraag

De oplossing van bovengenoemde, in ons laatste Pinkster-nummer uitgeschreven Prijsvraag, luidt als volgt:

No. 1, Tijl Uilenspiegel; No. 2, Don Quichot; No. 3, Jan Klaassen; No. 4, Robinson Crusoe; No. 5, De rattenvanger van Hameln; No. 6, Baron von Münchhausen.

Uit de **stapels inzendingen** die ons ook op deze prijsvraag weer bereikt hebben, en uit den vorm waarin zeer vele onzer lezeressen en lezers hun antwoord gekleed hebben — verscheidene zonden ons weer alleraardigste en geestige verzen, waarin hun oplossing verwerkt was — mogen wij veilig afleiden, dat dergelijke opgaven zeer in den smaak van onze abonneés vallen. Wij zullen daarom **in ons volgend nummer wederom een dergelijke prijsvraag publiceren**. Wat men hierbij te raden zal hebben, verklappen wij thans echter nog niet. Dat blijft een verrassing! Evenals de prijzen, die eraan verbonden zullen zijn! —

Wij hebben, ouder gewoonte, onder de goede oplossers van onze „Legendarische Prijsvraag", de beschikbaar gestelde prijzen verloot. De fortuin was ditmaal gunstig gestemd voor: **Mevrouw M. v. d. Zwan, geb. Nelck**, Joubertstraat 136, Den Haag, die **de eerste prijs** ontving, zijnde de op de voorpagina van ons „Pinksternummer" gereproduceerde **aquarel van den bekenden nederlandschen kunstschilder H. Heuff**, voorstellend „Zonige dag". Gelijk met dit nummer wordt deze aquarel, **keurig geëncadreerd**, aan de gelukkige winster toegezonden.

Voor een der **tien prijzen** van een **rijksdaalder elk**, kwamen dit keer in aanmerking:

Mevr. M. Burgers, Aylvalaan 18, Maastricht;
de heer K. Porton, Ondiep 105bis, Utrecht;
de heer A. Ruitenbergh, Palestinastraat 64b, R'dam;
de heer A. Treskes, Wateringhestraat 19a, Noorden, R'dam;
de heer M. Wirschell, Herlaerstraat 30a, R'dam;
Freule v. d. Does de Willebois, Maris Stella, Scheveningen;
Mej. N. van Os, Voorstraat 340, Dordrecht;

Jhr. S. Elias, Bruggestraat 18, Harderwijk;
Mevr. C. G. v. d. Pluijm-Bremer, Scheldestraat 141, den Haag;
de heer P. Nieuwenhuis, Ferd. Bolstraat 98II, A'dam;

Een **troostprijs** bestaande uit een **fraaie gravure**, gedrukt op **oud-hollandsch, geschept carton**, kregen: Mevr. A. Blom-Heyting, Maris Stella, Scheveningen; de heer J. H. Zanders, Kleiweg 12, Gouda; de heer A. J. Houtschilt „Hoog Laren", Laren, Gooi; Jonkvr. Frieda von Weiler, Koninginnegracht 101, Den Haag; Mej. P. C. Mellema, Hoyledestrat 26B, Rotterdam; Mej. M. Vreeke, Schans A 484, Uithoorn a. d. Amstel; Mej. C. Tinie van Norden, Graaf Wichmanlaan 54, Bussum; de heer H. Voermans, Paviljoensgracht 29, Den Haag; de heer I. v. d. Hoeve, Rijsburgerweg 6a, Leiden; de heer L. M. Houtzager, Jacob Marisstraat 188I, Den Haag.

Alle prijzen zijn bij het verschijnen van dit nummer aan de gelukkige winnaressen en winners verzonden. Wie ditmaal onfortuinlijk waren, beproeven hun krachten maar weer aan onze volgende Prijsvraag. De aanhouder wint!

HIJ LIEP ER NIET IN!

Mijnheer Erik Nielsen was Secretaris aan het Zweedsche Consulaat te Kopenhagen. Als hij 's morgens opstond, had hij ongeveer vijftien gulden verdiend. Louter met slapen. En dat was niet eens afhankelijk van het feit, of hij om acht of om elf uur opstond. De tijd werkte voor hem zonder dat hij op de een of andere wijze behoefde te helpen. De tijd was om zoo te zeggen zijn kostwinner; de tijd, die inderdaad geld is, wanneer hij zich maar eenmaal occupeeren kan met goede en zekere effecten.

Overigens gold het: „In het zweet Uws aanschijns zult gij Uw brood verdienen!” stellig niet voor Erik Nielsen. Er moest gewerkt worden, daarover viel ook volgens hem niet te redeneeren, maar over de vraag wie er werken moesten — daarover kwam men zoo gauw niet met hem uitgepraat. Zijn vader had veertig jaren lang met een onbegrijpelijk uithoudingsvermogen Zweedsche Punch gefabriceerd, en volgens Erik Nielsen was dit een arbeidsprestatie geweest, die voldoende was voor twee geslachten, evenals het geld dat ermee verdiend was, voor twee generaties toereikend was. Overigens had deze meening van Erik Nielsen zijn goede zijde: het is werkelijk welletjes als de menschheid veertig jaren lang door dit armzalige genotmiddel geteisterd is.

Daar Erik Nielsen bemerkte, dat men ook in Malmö deze laatste opinie was toegedaan, had hij bij zichzelf besloten naar Kopenhagen te verhuizen en daar het door zijn vader in Malmö verdiende geld op te maken. En hij had daarbij de bedoeling gehad, zijn stadgenooten eens te laten zien, dat de zoon van een Punchfabrikant ook wel wat in de wereld worden kon. En tevens zou hij dan de kleine Ingeborg Lindström eens toonen, dat niet alle vrouwen hem voor dagdief zouden schelden als hij hen eens wat dieper in de oogen keek! Hij zou haar eens toonen, dat er meisjes waren die zich wel op een andere wijze met hem wisten te onderhouden!

En evenals een zekere Perzenkoning zich iederen dag door een bijzonderen slaaf liet herinneren aan de wraak die hij zich gezworen had te zullen nemen op een van zijn vroegere veldheeren, zoo draaiden Erik's gedachten iederen morgen om Malmö en meer speciaal om de kleine Ingeborg.

De gedachte aan Malmö gaf hem de kracht om inderdaad op te staan, bracht hem zijn diplomatieke carrière in herinnering en zijn hoogste streven: het groene lint — dat hij echter nooit bekomen zou als hij de consul-generaal in zijn bureau alleen vliegen van gen liet.

Vandaag was Erik Nielsen al bijzonder vroeg op. Hij had een brief gekregen. Toen de schuchtere hospita het couvert door een kleine kier van de deur geworpen had, was hij dadelijk met allebei zijn beenen uit zijn bed gesprongen en had zich meester gemaakt van het epistel dat op den grond lag.

Al langer dan een kwartier zat hij nu op den rand van zijn bed, in den inhoud van het schrijven verdiept. Met verwarde haren, het blad papier vlak voor zijn kortzichtige oogen, las hij het nu al voor den vijftien keer over. En zijn rond gezicht, dat op een vetplooï lag welke boven den kraag van zijn nachthemd uitpuild, won met iedere minuut aan onnoozelheid. Ten slotte schudde hij in niet-begrijpen zijn hoofd op langzame en bedachtzame wijze, bekeek den brief nog eens van voren en van achteren en liep toen op zijn bloote voeten naar de kamer naastaan en legde daar den brief op zijn schrijftafel.

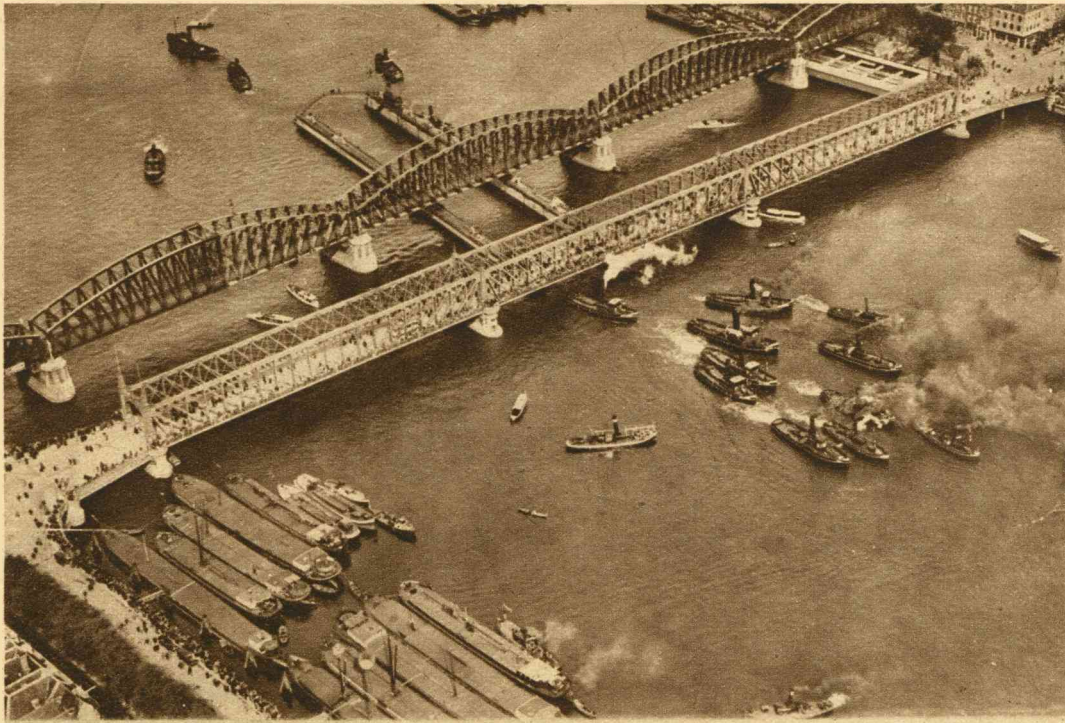
Maar de brief liet hem niet met rust; hij zocht op de manier van alle kortzichtigen met half toegeknepen oogen naar zijn bril. Toen hij deze eindelijk gevonden had en ze met een snelle beweging had opgezet, wilde hij het epistel nog eens gaan lezen, toen zijn blik toevallig op den scheurkalender viel, waarvan zijn hospita iederen morgen een blad afscheurde: het was vandaag de eerste April!

Op Erik Nielsen's gelaat teekende zich direct een spoor van begrijpen af. Met hoogopgetrokken wenkbrauwen knikte hij een paar keer langzaam en nadrukkelijk voor zich heen en liet toen een sterk sissend geluid door zijn voorste tanden hooren.

Hij had het geval doorzien!

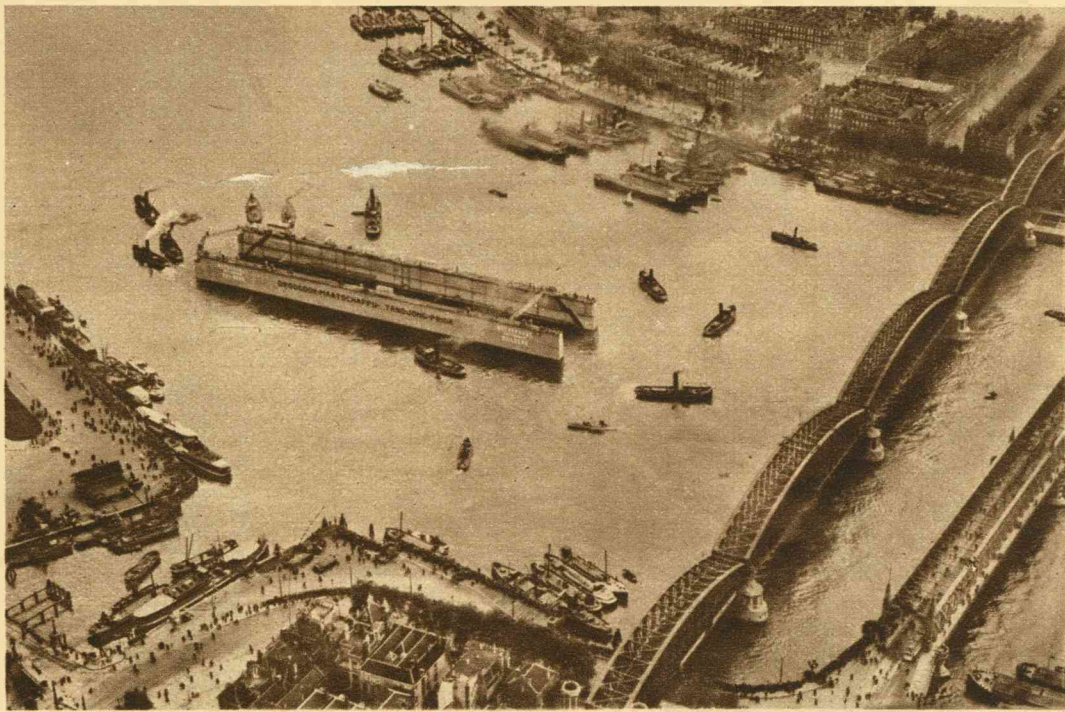
Hij kraaide van plezier en sloeg zich op zijn dij dat het klatste; direct daarop wreef hij echter de plaats waar de slag was aangekomen, want in zijn uitgelatenheid had hij zich werkelijk wel een beetje bezeerd, daar hij inderhaast vergeten had, dat hij voor zulke manipulaties zeer ontoereikend gekleed was.

Eén April: natuurlijk! Hoe kon het ook anders. Een

Het droogdok „Tandjong-Priok” aan den grond geloopt.

Tijdens het vervoer van het 80.000 ton metende voor Tandjong-Priok bestemde droogdok, dat door Burgerhout te Rotterdam gebouwd is, liep dit kolossale gevaarte onder de Maasbruggen te Rotterdam vast. Na vele vergeefsche pogingen, die natuurlijk heel wat bekijks hadden, en waarbij men verplicht was, enkele uitstekende deelen te verwijderen, wist men het na vier en twintig uur weer vlot te brengen. Het is daarna naar de Waalhaven gesleept waar het verder gereed gemaakt werd voor zijn tocht over zee. De foto's, die wij op deze pagina reproduceeren, en die genomen werden door de Koninklijke Luchtvaart Maatschappij, geven een uitstekend idee van de reusachtige afmetingen van het dok, terwijl zij tevens laten zien, hoe een groot aantal sleepboten er noodig was om het vlot te maken.

dame als Mevrouw Van Larsen, de jonge weduwe van 'n vroeggestorven hoogleeraar aan de Universiteit te Kopenhagen, van wie hij gedurende de acht maanden dat hij haar het hof maakte nauwelijks nog een vriendelijken blik gekregen had, noodigde hem uit tot een onderhoud onder vier oogen!

Maar daar vloog Erik Nielsen niet in! Hij kende die een-April-grappen nog maar al te goed van het vorige jaar! Toen had hij zich op zijn bureau, in zijn stam-café, ja overal er zóó tusschen laten nemen, dat hij op het laatst woedend op zichzelf en op alle anderen geweest was. Dat was ééns geweest, maar dat overkwam hem geen tweeden keer!

Erik Nielsen was den prins te rijk dat hij dit keer de poets die men hem wilde spelen zoo toevallig en tijdig ontdekt had. Vlug en opgewekt maakte hij zijn toilet. In den spiegel lachte en knikte hij zichzelf eens toe. Vandaag was hij gewapend; wat hem betreft konden ze komen! Tot Mevrouw Larsen toe, die toch altijd er zoo'n slag van had om iemand belachelijk te maken. Wel moest hij zichzelf bekennen, dat zijn wraakplannen ten opzichte van de kleine Ingeborg door het gedrag van Mevrouw Larsen niet erg gediend werden!

Terwijl hij zijn das strikte, dacht hij daar een oogenblik over na. Ja, het was een feit — en als het besef ervan op een anderen dag dan den eersten April over hem gekomen was,

zou hij er zich recht ongelukkig door gevoeld hebben.

Vandaag was de trek van opgewektheid echter niet van zijn gezicht weg te krijgen. Hij lachte over zijn teleurstelling, over de vrouwen en over de geheele wereld. Vandaag moesten ze maar eens probeeren hem er tusschen te nemen! . . .

Erik Nielsen slenterde in een echt opgewekte stemming naar zijn bureau. Alle kennissen die hij tegenkwam, keek hij uitdagend aan, als wilde hij hen pressen, te probeeren hem te pakken te nemen. Maar er beet niemand . . .

Het was reeds tegen het einde van den kantoor tijd, die nimmer langer duurde dan twee uren per dag, toen de consul-generaal uit zijn zitkamer kwam, en het kantoor van Erik Nielsen binnentrad. Geheel tegen zijn gewoonte in had hij zijn ordeteekens opgespeld, terwijl uit zijn knoopsgat het lintje van de Orde van de Noorderzon te voorschijn kwam.

Erik Nielsen stond onwillekeurig vlugger en eerbiediger op dan anders.

„Mijn beste Mijnheer Nielsen,” aldus sprak de oude heer zijn adjunct aan, „het doet mij werkelijk plezier, dat ik U een aangename en eervolle tijding brengen kan. Het heeft namelijk onzen Koning behaagd U op mijn voorstel, vanwege Uw verdiensten . . . neem mij niet kwalijk mijnheer Nielsen, maar het komt mij voor,” aldus onderbrak zich de consul-generaal ten hoogste verbaasd, „dat U mijn mededeeling niet met de noodigē ernst en respect aanhoort . . . ik vraag U beleefd . . .”

Erik Nielsen ging niet verder voort zijn dijen met zijn vuisten te bewerken; bijna huilend van het lachen wischte hij de tranen uit zijn oogen, en riep uit: „Gaat U alstublieft door, alstublieft! Hij is eenig, goddelijk! En dan dat gezicht dat U erbij zet. . . om je naar te lachen!”

En Erik Nielsen huilde van het lachen, terwijl hij zich op zijn buik op zijn kantoorkruk legde en buiten zichzelf van vreugde als een dolle magneetnaald in het rond draaide . . .

Een paar minuten keek de oude heer, die er onbeweeglijk als een beeld bij stond, naar de ronddraaiende dikke ledematen van zijn secretaris en keerde zich toen verontwaardigd af.

„U is dus niet in staat als ik in opdracht van mijn koninklijken meester tot U spreek . . . ik zal dus het Ridderkruis van de Wasa-orde, dat ik de opdracht had U te overhandigen, weder ter bevoogder plaatse deponeren. Ik wil U echter eerst nog eenmaal vragen . . .”

„Houd op!” riep Nielsen uit, terwijl hij zoo rood zag als een kers en den consul-generaal met beide handen wenkte niet verder te gaan. „Vraag mij maar niets meer! Oef! Ik sprong bijna!” Hij gierde om adem te krijgen. Eindelijk viel hij uitgeput tegen zijn lessenaar aan en zei: „Dat U ook al aan één-April deed, . . . dat wist ik nog van het vorige jaar . . . maar dat U het zóó bont zou maken, zóó . . . neen, dat had ik nooit gedacht . . . Neen . . .” En weer begon hij te gillen, terwijl de consul-generaal zich, zonder hem meer met een blik waardig te keuren, het vertrek verliet.

Den volgenden morgen zat Erik Nielsen weer op den rand van zijn bed. Maar dit maal bleef hij wel een half uur zitten, want hij had nu twee brieven, die hij absoluut niet begreep.

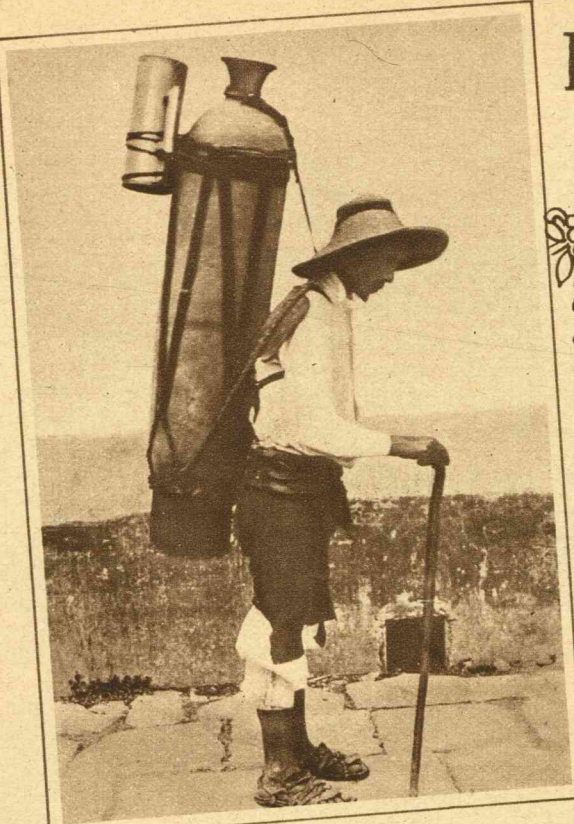
Hoe vaak hij ook met zijn neus en met de ongekamd over zijn voorhoofd hangende haren over het papier streek . . . hij kon maar geen touw vast knopen aan het eenvoudige bericht, dat het Koninklijke Zweedsche Consulaat-Generaal van stonde afaan geen gebruik meer van zijn diensten maken kon. En wat bedoelde de knappe Mevrouw Larsen ermee, als zij hem schreef, dat zij nu het „stille, maar duidelijk sprekende bewijs had van de onwerkelijkheid zijner bedoelingen, en dat hij het niet meer wagen moest, haar onder de oogen te komen . . .”

Toen hij het ten slotte toch echter begrepen had, greep hem een onweerstaanbaar heimwee naar Malmö aan . . .

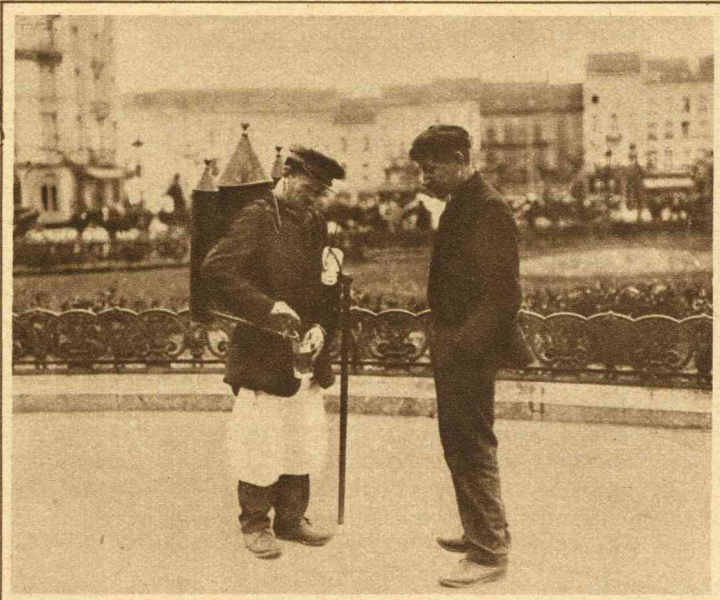
Een uur later rekende hij met zijn hospita af en nam afscheid van haar, om met de boot van vijf uur naar Malmö te vertrekken, waar hij zijn kleine Ingeborg hoopte te ontmoeten. Echter niet om wraak te nemen!

EEN KOELE DRONK...

De „Aguador" (waterverkooper) in Mexico.

De bierhandelaar in de straten van Brussel.

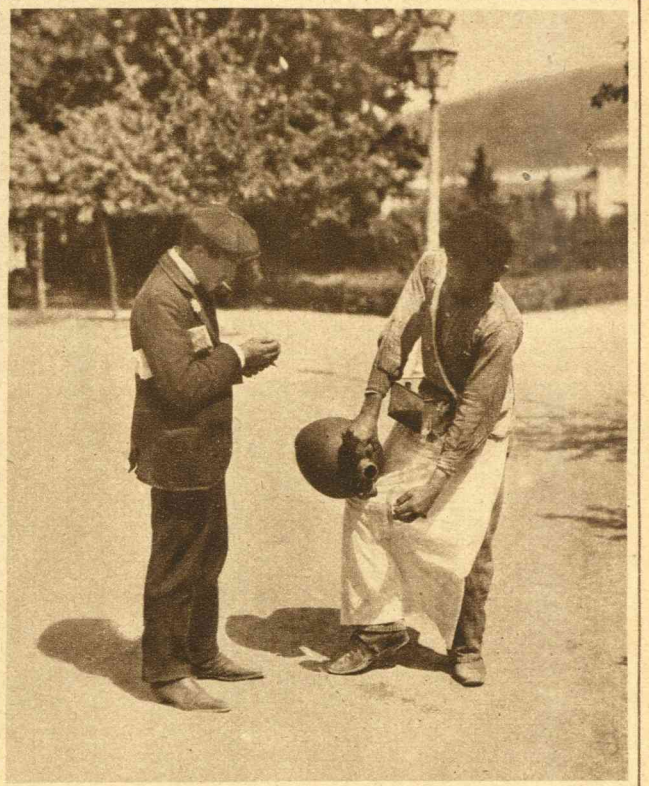
Een Turksche limonade-verkooper.

De verkooper van een verfrissenden dronk te Boekarest (Roemenië).

De Limonade-handelaar in Alexandrië.

Hoe men te Athene water vent.

Servische waterverkooper.

De limonade-handelaar in Servië.

DE LOKSTEM VAN HET NOORDEN DOOR THÉRÈSE HOVEN

2)

Wilt u me even voorstellen, juffrouw Van Asperen?" klinkt 't verstrooid.
„Meneer Sprenger, mijn nichtje, juffrouw Foreest uit den Haag. Ik dacht heusch niet u hier in de vacantie aan te treffen."

„Ik surveilleer een proef voor den Dikke . . . die natuurlijk vioolles . . . of zoo iets heeft."

„Maar hier worden toch geen proeven genomen?"

„Vindt u niet dat uw hooggeleerde nicht, niettegenstaande haar mannelijke superioriteit in de meeste gevallen, zich nu schuldig maakt aan echt vrouwelijke nieuwsgierigheid, juffrouw Foreest?" vraagt de student, op eenigszins gedwongen toon.

„Misschien wil ze er wel door bewijzen, dat het *ewig weibliche* tē aangeboren is bij de vrouw om ooit geheel te verdwijnen," zegt Mia, met groote bewondering voor eigen geestigheid.

Tot haar teleurstelling en verbazing schijnt de stud. nauwelijks op haar antwoord te letten. Zonder het zelfs af te wachten, of zonder een groet heeft hij de zaal verlaten.

„Wat een lomperd," zegt Mia, luider dan in haar kader van *perfect lady* past.

Louise is doodsbek geworden en fluistert: „Mia, doe me een plezier en ga vast naar huis, ik heb hier nog iets te doen."

„Maar kind, hoe kan ik de Professorale woning vinden? Ik ben een vreemdeling in Jeruzalem . . ."

„Och! vraag 't maar aan den een of ander . . . of ga zoolang in den tuin . . ."

En ook Louise verdwijnt.

Mia haalt de schouders op.

„Een afspraakje? Had ik nooit van mijn zijde niet verwacht," mompelt ze, terwijl ze, getrouw aan de ontvangende instructies, de bovengangen doorgaat, de trap afdaald en, op goed geluk af, de straat op loopt.

Louise is intusschen verschillende lokalen binnengegaan, tot ze den vluchteling heeft gevonden, die met den rug naar haar toe, voor een kast met allerlei vergiftige praeparaten staat.

„Wat doet u hier toch?" vraagt ze, op zachten, maar beslist toon.

„Zoo antwoord ik niet," klinkt 't norsch.

„Je moest je toch eigenlijk schamen, je bent een groot kind."

„Daarom speel je zeker voor kindermeid en denk je dat je mijn gangen moet nagaan?"

Louise trekt de schouders op.

„'t Is je zeker te min om met een kerel, als ik, te praten."

„Als je zulke nonsens vertelt, ja. Hoe kan er nu quaestie zijn van je gangen na te gaan? 't Is louter toeval, dat ik van ochtend hier ben . . ."

„Kun-je wel zeggen."

„Neen, Dolf, wees toch niet zoo onredelijk. Je zag toch zelf dat ik met een andere dame was. Een spion neemt toch geen gezelschap mee, zou ik denken."

Dan, haar hand op zijn schouder leggende: „Kom, wees verstandig en draag 't als een man."

„Als ik het nu manlijker vind om er een einde aan te maken? Ik zweer je, dat als jij er niet juist tusschen was gekomen of als je tien minuten later . . ."

„Ik je, badend in je bloed, met een afgesneden hals, had gevonden," voltooit ze zijn zin. . . . „of, als ik je hier niet gevolgd was, je in hevige stuip trekkingen ter neder zoudt liggen."

„Je hoeft er niet mee te spotten. Trouwens, je wist het. Van het begin af hebben die messen en die vergiften mij aangetrokken . . ."

„Onzin! Je hebt ze als een dreigmiddel gebruikt en dat is allemachtig flauw en zeker niet de manier om de achting en de liefde van een jong meisje te winnen . . ."

„Alsof er één manier zou zijn om jouw liefde te winnen, zoo'n ijskegel!"

Er is iets in zijn toon, dat tot haar spreekt en Louise zich doet afvragen of ze zich ook vergist en Dolf

Sprenger niet de comediant is, waarvoor ze hem houdt. Als hij werkelijk wanhopig is?

„Dolf," zegt ze, hartelijk nu. „Waarom ben-je nu toch zoo? Je wilt dat ik je als een ernstig man beschouw . . ."

„Heelemaal niet," klinkt 't opeens, echt jongensachtig vroolijk. „Zie-je, Loukie, ik heb nog wel den moed er door 't een of ander krachtmiddel een einde aan te maken . . . maar zulk een metamorphose als jij voorstelt is me te kras! Stel je voor, ik een ernstig man . . . ik, Rudolf Harmen Sprenger . . ."

„Ik zie, ten minste, dat je wanhoop al aardig aan 't luwen is," zegt ze, onwillekeurig glimlachend.

't Is altijd de oude geschiedenis: Dolf is voor iedereen een open boek . . . of juister een *Witzblatt* vol grappen en flauwe moppen. Als student is hij niets waard, als mensch even weinig . . . en toch bezit hij een zekere *charme*, waaraan niemand zich kan onttrekken.

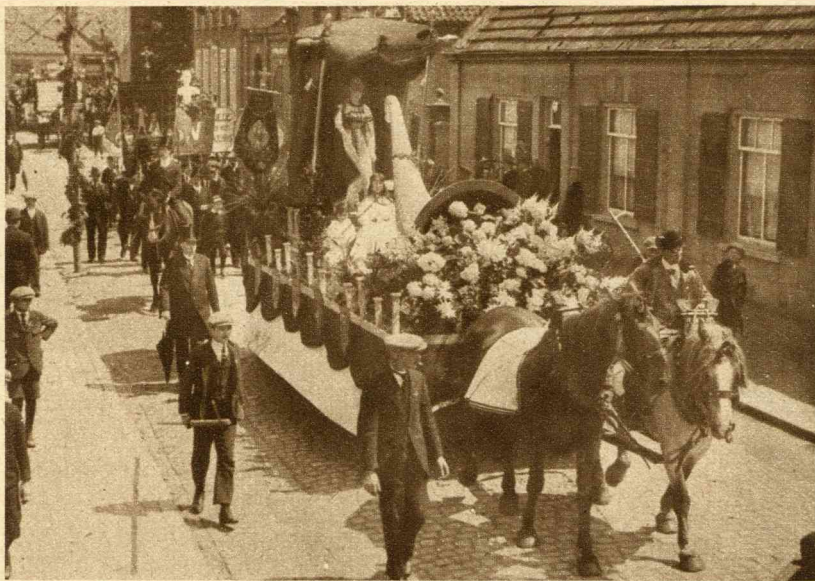
„Ik was 't toch echt van plan," zegt hij, eenvoudig.

Louise schudt 't hoofd, terwijl ze hem ernstig aankijkende, apodictisch verklaart: „Zoo iets is men niet van plan, men doet het."

Dolf proest het uit: „Alsof zoo'n meisje, als jij, het zou kunnen begrijpen, zoo'n Zondagskind, wie alles meegeloopen is."

„Nee, daar moet men een bezadigd man voor wezen," spot ze.

„Je schrok toch echt?"

De jubileumfeesten te Oosterhout.

Het a.s. regeeringsjubileum van onze Koningin werd de vorige week te Oosterhout reeds gevierd, o.a. door het houden van een optocht. — Onze foto geeft een praelwagen waarop men de koningin op haar troon ziet.

„Natuurlijk! Van een dwaas, als jij, kan men alles verwachten."

„Je bent toch een echt kameleon, elke seconde verander je. Waar heb je mij, in dit korte oogenblik, al niet voor uitgemaakt, zelfs voor bezadigd man en zelfs voor dwaas, niet heel consequent, vin-je wel, Loukie *dear*?"

„Die schijnbare inconsequentie ligt in het feit, dat je geen spot van ernst weet te onderscheiden," begint ze, op luchthartigen toon, dan heel sober: „Nee, ik moest niet zoo zijn. Je verdient niet dat ik zoo maar doe alsof er niets gebeurd was . . ."

„Maar, schoone preekster, er is toch niets gebeurd, ofschoon ik er waarachtig heel dicht bij ben geweest. Ik dacht er ernstig over om er een einde aan te maken. . . . zooals ik je bedreigd heb, toen je niets van mij wilde weten . . . en jij dacht 't ook, anders zou je niet zoo bleek zijn geworden . . . en me zijn gevolgd."

Louise zucht: er is toch niets met dat groote kind aan te vangen, hoe kan een ander nu weten of hij ernstig is of niet, als hij 't zelf niet weet?

„Ik moet naar mijn nichtje toe," zegt ze, eenvoudig.

„Ga je zoo van mij weg?" fluistert hij, heel teeder.

„Ik smee je, Loukie, wees lief voor me. Ik ben een dwaas, een luiaard; ik speel, ik drink . . . ik doe alles, wat slecht en verkeerd is, en laat alles, wat goed en braaf is, maar boven dat alles troont mijn liefde voor jou . . . och! God! Loukie, ik heb je zoo lief . . . je zoudt alles van me gedaan kunnen krijgen, als je mij maar een beetje hoop zoudt willen geven . . ."

„Alles? Dat is veel, ik zou er al heel trotsch op zijn, als je je een jaar, zelfs een half jaar, goed zoudt willen houden. Kom, Dolf, toon je liefde door hard te werken tot aan de groote vacantie . . ."

„Zeg je dan ja?"

„Dat beloof ik niet."

„Wat dan wel?"

„Nu, dan zal ik erkennen, dat je beter bent dan ze hier aan de T. H. over je spreken."

„Een kale troost, zeg? Kun je er nog niet een klei-

nigheidje opleggen? Of . . . een idee! Kun . . . je . . . wil . . . je die belofte niet bezegelen?"

„Dan zou ik er eerst een document voor moeten opmaken."

„Dat is hier . . ." en uitdagend houdt hij haar zijn wang toe. „Zelfs twee," zijn lippen uitstekende. „Bezegel ons verbond nu met het roode lak van je frissche lippen . . . Loukie . . . *dearest*, één zoen."

Ze schudt 't hoofd, heel ernstig nu.

„Nee, Dolf, zoo ben ik heusch niet. Jij en de anderen noemen mij een ijskegel, ik geloof ten onrechte, want ik ben er heilig van overtuigd, dat ik intens zou kunnen liefhebben, maar ik kan er mijzelf niet toe brengen om vrijwillig een kus te geven aan een man, die niets voor me is . . . en waarschijnlijk ook nooit iets worden zal."

„Trotskopje! Ik dacht niet dat je zoo preutsch zoudt zijn. Vrijwillig, hm! En, als ik nu eens dwong? We zijn alleen en ik ben sterker dan jij."

Ze richt zich op tot haar volle lengte, kijkt hem één ondeelbaar oogenblik, verontwaardigd, aan en zegt dan heel kalm: „Zóó diep ben-je nog niet gezonken, Dolf."

„Vergeef me," stamelt hij, verlegen, „wil je mij een hand geven, Loukie?"

Zwijgend steekt ze hem haar hand toe, waarop hij een eerbiedigen ridderkus drukt. —

II. AAN DE KOFFIETAFEL.

„Wel Mia, hoe vond je de werkplaats van je oom en nichtje?" vraagt de Prof schertsend, terwijl hij de gast het krulletje van 't noenmaal menu, in den vorm van een lekker macaroni-schoteltje, aanbiedt.

„U kunt 't er mee doen, oom. Ik had geen idee, dat het zoo'n schitterend gebouw was."

„Schitterend kan ik 't niet noemen," merkt tante op. „Ik vind 't meer deftig en practisch . . . wat een koper, hè? Heb-je wel opgelet Mia, hoeveel kraantjes er zijn?"

„Eerlijk gezegd niet, tante. Ik was meer geïmponeerd door het geheel en door de uitgebreide verzamelingen, ofschoon Lou beweert, dat ik nog lang niet alles heb gezien."

„Daarvoor was je bezoek te kort," valt de Professor in. „Laat zien, je trein kwam ro.54 aan, dus waren jullie niet veel vóór halftwaalf in 't Laboratorium en jij waart al om half één hier."

„Door wien werd jij opgehouden, kind?" vraagt haar moeder, die in haar volwassen dochter nog steeds 't jonge meisje ziet, dat alles aan Mama moet vertellen.

Louise vindt 't vervelend, maar doordat ze tē lief is om de gewoonte der moderne dochters te volgen en haar moeder te toonen, dat haar inmenging even ongewenscht als dwaas is, en tē trotsch om een leugentje te verzinnen, heeft ze Mama verwend en verwacht deze altijd een volledig, beleefd en waar antwoord.

Zoo ook nu!

„Dolf Sprenger was er en wou mij even spreken."

„Sprenger in de vacantie op 't Lab?" roept de Professor ongeloovig uit. „De wonderen houden niet op."

„Had hem maar meegebracht," zegt moeder, gastvrij. „'t Zou voor Mia ook wel gezellig zijn geweest. Nu dat Cato getrouwd is en de jongens allebei van huis, is 't hier wel heel stil. En ik mag 'm wel. Hij kan zoo aardig uit den hoek komen."

„Aardig! Kom, vrouw, zoo'n moppentapper, zoo'n echte student, die niet studeert, en zijn tijd verlumelt."

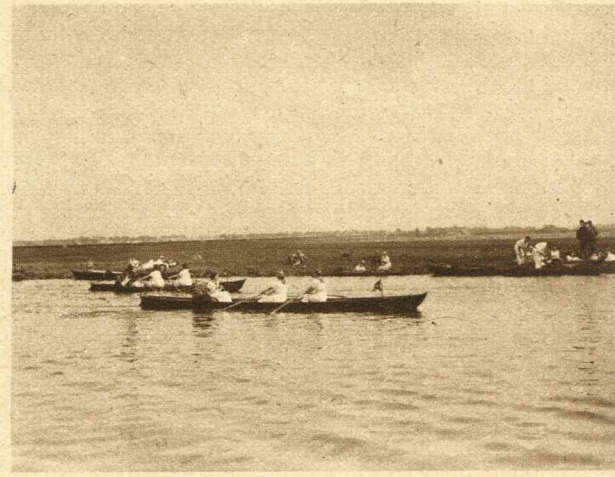
„Maar Louis, als hij hier komt koffie drinken; hoeft hij zijn dictaten niet bij zich te hebben. Lou had 'm gerust mee kunnen brengen. Dan had Mia nog eens een ouderwetsch type van een student kunnen zien. De tegenwoordige jongelui mogen dan al solider zijn, minder fuiven, minder of geen champagne of borrels drinken, maar die negatieve deugden maken ze niet gezelliger."

„Catherina, mijn kind, hoe heb ik 't met je?" roept de Prof, één en al verbazing uit. „Ben jij de echtgenoot van een eerwaardigen Professor in functie en de moeder van een niet minder eerwaardige, vrouwelijke Professor in den dop? Wat een ketterij! Mia, ik moet je instantelijk verzoeken de boutade van je lichtzinnige moei niet verder te verspreiden . . ."

„Och! oom! Ik zal haar niet verraden! In den korten tijd, dat ik hier ben, heb ik al geleerd dat Delft lang 't dommelige provincie-stadje niet is, waar 't algemeen voor gehouden wordt." (Wordt vervolgd).

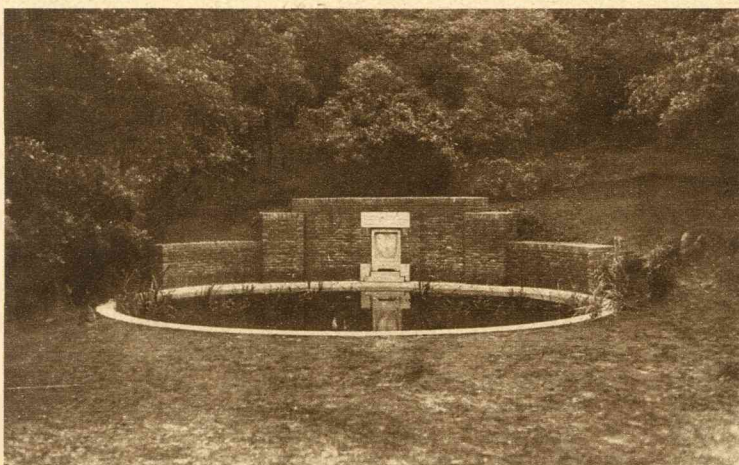

UIT HET VOLLE LEVEN

De roeidag bij Schiphol.

Zondag 1.1. hield de vereeniging „Amsterdamsche Vlieghaven” een roeidag bij Schiphol. Wij geven hiervan, links: de belangstelling langs den kant. Midden: Het nummer jongens-sloeproeien. Rechts: Het nummer dames-stijlroeien.

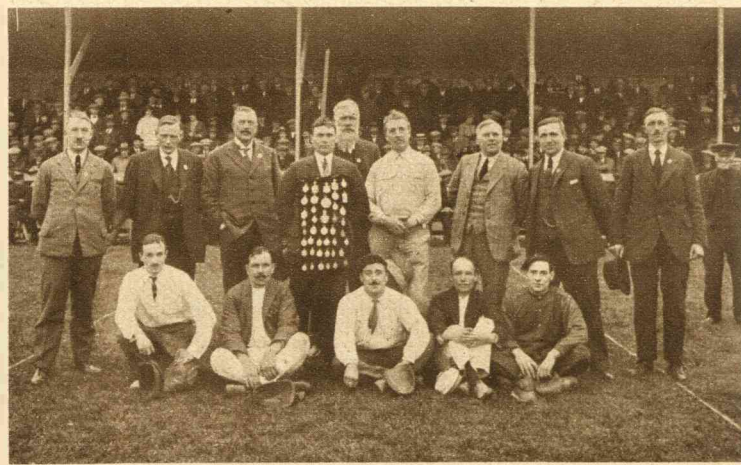
Het Hoytema-monument,

dat door ir. G. Knuttel werd ontworpen en verleden week aan de gemeente Den Haag werd overgedragen.

Mejuffrouw C. Stekelenburg,

weduwe van den heer W. de Zwager, hoopt 7 Juli a.s. haar honderdsten verjaardag te vieren. Zij is de oudste inwonerster van Utrecht.

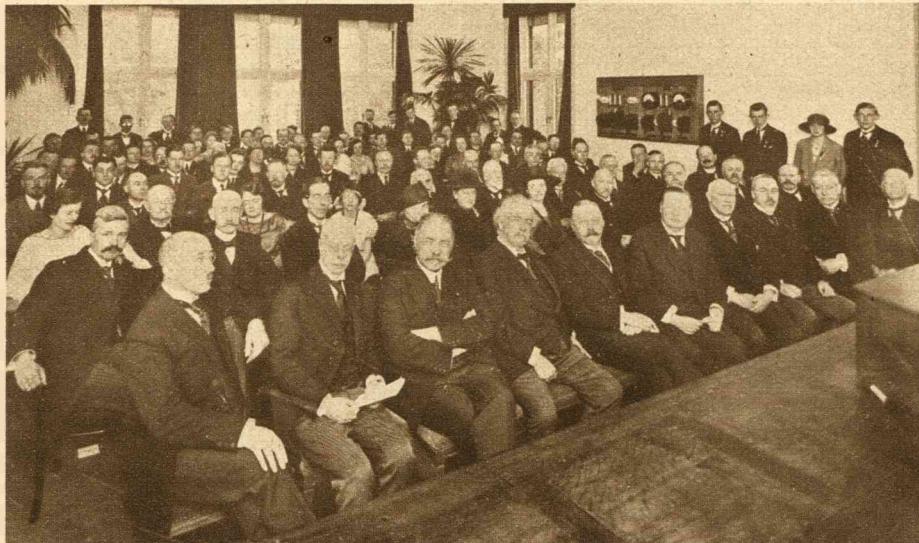
De Internationale Kaatspartij

te St. Jacobiparochie op 17 Juni l.l. gehouden ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan der Vereeniging van Volksvermaken. — Het bestuur der vereeniging met de Beigen, die aan den wedstrijd deelnamen. In het midden de populaire Friesche kaatser I. Roukema van Harlingen.

De wedstrijd der Vereenigde Zangers.

De begroeting van Walleh Lalemsky, dirigent van het zangkoor „Echo” uit Krakau, dat aan den wedstrijd deelnam, door den heer Hubert Cuypers. In 't midden de voorzitter van de Vereenigde Zangers, de heer Van Praag.

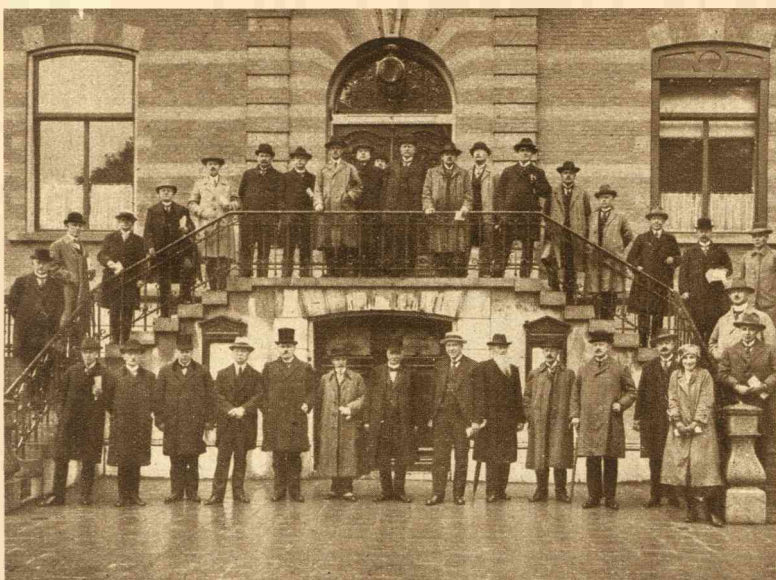
De opening van het Physisch Laboratorium „Physica”

te Amsterdam. Op de eerste rij, 2e van links, prof. Zeeman; 4e van links Wethouder Wibaut; naast dezen burgemeester de Vlucht, naast dezen Jhr. Mr. Dr. Roëll.

Het echtpaar J. van 't Wout en A. den Os,

te Nieuwkoop, dat 19 Juni l.l. den dag herdacht waarop het vóór 55 jaar in het huwelijk trad.

De broederschap van Commissarissen van Politie

herdacht de vorige week haar 25-jarig bestaan. Onze foto werd genomen vóór het Stadhuis te Hilversum, waar de heeren officieel ontvangen werden.

ONS VOLGEND NUMMER

zal ter gelegenheid van het tienjarig bestaan van „Panorama” gedeeltelijk in

rotogravure drie-
kleurendruk

worden uitgevoerd. Het zal twee fraaie platen in drie kleuren bevatten, en ook overigens op bijzondere wijze worden verlicht. Onze abonné's zullen dit nummer zonder verhooging van kosten ontvangen; na verschijning (4 Juli a.s.) zal het aan alle kiosken en in den boekhandel

**VOOR SLECHTS
20 CENTS**

verkrijgbaar zijn.

ADM. „PANORAMA”

Z. E. Mgr. César Orsenigo,

apostolisch internuntius aan ons Hof, bezocht de vorige week de Heilige Landstichting.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Nuttige Wenken.

SCHIMMELVLEKKEN.

Wanneer de wasch op een vochtige plaats bewaard moet worden, dan schimmelt het goed meestentijds. Door het plaatsen en vaak opnieuw drogen van gedroogd zout in platte potten kan schimmel voorkomen worden. Hetzelfde zout kan op deze wijze heel lang gebruikt worden. De beste wasch krijgt al gauw schimmelplekken, als ze — al is het nog zoo weinig — vochtig in den zak wordt gedaan. Is deze fout echter begaan, dan wordt het goed allereerst flink met zeep gewasschen, daarna met water, waaraan waterstof-superoxyd is toegevoegd, gebleekt of gedurende langen tijd hierin gelegd, en ten slotte uitgespoeld in water met 1% zwavelzuur.

Het goed gedurende langen tijd in flink zure karnemelk leggen verwijdert ook schimmelplekken.

Als de vochtplekken nog versch zijn, dan is doopen in azijn voldoende.

Citroenzuur is ook uitstekend; men rekent hiervan 20 gram op 1 liter water.

Om het inkrimpen van katoen voor kousen te voorkomen zet men het katoen in koud water op het vuur en laat het 10 minuten doorkoken, daarna legt men het in koud water en droogt het in de open lucht, waarna men het opwindt.

Het leesbaar maken van verbleekt schrift kan geschieden, door 5 tot fijn poeder gemaakte galnoten met $\frac{1}{2}$ L. wijn te vermengen, het mengsel te verhitten en het schrift daarboven te houden. Nadat de dampen eenigen tijd hebben ingewerkt, strijkt men met een, in de vermelde vloeistof gedrenkte spons over het papier, waarna de lettervormen duidelijk te voorschijn komen.

Schrift, dat met ijzerhoudenden inkt geschreven is, komt weer tamelijk duidelijk te voorschijn door penseelen met een 1% oplossing van looizuur in alcohol van 60%; door deppen met zwavelammonium komen de letterteekens in volle duidelijkheid te voorschijn.

Oude erwten smaken als nieuwe resp. groene, als men ze 15 uur in koud water weekt, ze dan afgiet en 48 uur in natte wollen lappen op een warme plaats zet. Ze smaken niet alleen goed, maar koken ook gemakkelijk gaar.

De nieuwe Mode.

Links: Manteljapon van serge met oprijgies en elegante ceintuur met strik. Rechts: Manteljapon van blauw cheviot, geblousede rug, smalle revers. — Bovenstaande aardige modellen werden door ons ontleend aan „Record”, het fraaie en praktische modeblad, dat iedere maand verschijnt en dan een keur der nieuw-modische modellen van costuums, mantels, rokken, blouses enz. in beeld brengt. Voor onze abonnees kost een abonnement op Record per jaar (twaalf nummers) slechts f 2.50. Door de praktische patronen, die „Record” geeft, kan iedereen haar garderobe zelf maken. Op verzoek zendt onze administratie gaarne na ontvangst van 10 cents een proefnummer.

Recepten.

Gesouffleerde bloemkool.

Benodigd: 1 bloemkool, $2\frac{1}{2}$ d.L. melk, 50 gram boter, 20 gram bloem, 15 gram Parmezaansche kaas, 2 eieren.

Bereiding: De bloemkool schoonmaken en goed gaar koken. Van ongeveer 30 gram boter, de bloem en de melk een sausje koken; de overige boter er bij kleine stukjes gelijk doormengen. Vervolgens er een voor een de eierdooiers en de geraspte Parmezaansche kaas aan toevoegen, ten slotte het zeer stijfgeklopte wit van de eieren. Deze saus over de bloemkool, welke in een vuurvast schotel zoo veel mogelijk in den oorspronkelijken vorm geschikt is, uitgieten en het gerecht in den oven met veel bovenwarmte vlug goudgeel bakken.

Men kan dezen schotel als afzonderlijk gerecht opdienen, of er wel gebraden haantjes of piepkaukens bij presentieren.

Aardappelpuree.

Benodigd: 1 K.G. koude aardappelen, $\frac{1}{2}$ Liter melk, 60 gram boter, iets nootmuskaat, zout naar smaak.

Bereiding: Het fijnmaken van de koude aardappelen geschiedt op verschillende manieren; de eenvoudigste, hoewel niet de beste, is de aardappelen in de melk laten koken, tot ze door en door warm zijn; ze daarna met een pureestamper of breeden houten lepel fijnstampen. Daarna de boter en de nootmuskaat toevoegen, de puree kloppen tot ze wit en roomachtig ziet; zoo noodig een weinig zout er door mengen. Veel fijner krijgt men de puree door de aardappelen in den amandel- of vleeschmolen fijn te malen. Intusschen brengt men de melk met de boter aan de kook, roert de aardappelen er door en klopt de massa tot ze wit en roomachtig ziet.

Warme rijstpudding.

Benodigd: $\frac{1}{2}$ Liter melk, 65 gram rijst, 70 gram suiker, 50 gram boter, 3 eieren, 100 gram gedroogde, in water met suiker geweekte abrikozen.

Bereiding: Van de melk en de rijst een dikke rijstebrij koken; deze vermengen met een eierdooier, 2 heele eieren, de suiker en de boter; het overige eiwit stijfgeklopt toevoegen. De rijstmassa in den geprepareerden warmen puddingvorm laag om laag leggen met de in water en suiker geweekte abrikozen en de pudding au bain-marie gaarkoken.

VOOR DE JEUGD

DE GEHEIMZINNIGE BRIEF.

Op een Zondagmorgen besteeg een geestelijke in de buurt van Aberdeen zoosals gewoonlijk den preekstoel om de godsdienstoefening te leiden.

Toen hij den bijbel opensloeg vond hij een toegevoegen papiertje er in, dat hij voor een mededeeling van den koster aanzag.

Vóór hij den zegen uitsprak, begon hij het papier hardop voor te lezen, toen hij plotseling steken bleef, bleek werd en den dienst met zulk een haast eindigde dat de menschen er niets van begrepen. Zoodra de kerk leeg was, vroegen enkelen hem naar de oorzaak van zijn ontroering, maar hij ging naar de pastorie zonder hierop te antwoorden.

In den brief stond het volgende: „Gisteravond naar Aberdeen terugkerende, werd ik door den koster aangehouden en nadat hij mij gedood en be-roofd had, wierp hij mijn lijk in de rivier.”

De brief droeg de handteekening van een bekenden fietser, die dikwijls logeerde bij den koster, die er in het dorp een logement op nahield.

Toen hij gegeten had en eenigen tijd over het vreemde geval had nagedacht, nam de geestelijke den bijbel op en ging daarmee naar den vrede-rechter, om hem te vertellen, wat er gebeurd was. Zoodra hij het papier openvouwde om het te lezen, zag de rechter, dat er niets opstond en hij dacht, dat de geestelijke, die verstomd stond, gedroomd had.

Toen deze eindelijk van zijn verbazing bekomen was, verklaarde hij, dat het geen droom, maar werkelijkheid geweest was, waarop zij overeenkwamen, dat er geheime onderzoekingen naar den fietser in het werk gesteld zouden worden. Zij kwamen te weten, dat deze Zaterdagavond in Aberdeen verwacht was, maar nooit verschenen was. Er werd in alle richtingen naar hem gezocht, maar tevergeefs.

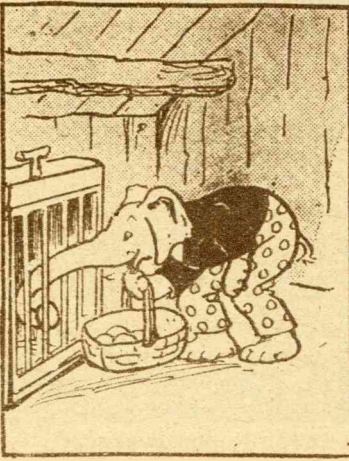
De rechter besloot toen den koster te ondervragen, maar dit onderzoek bracht niets aan het licht.

Korten tijd later brachten zalmvisschers het lijk van den fietser in het dorp, dat zij in de rivier gevonden hadden en dat sporen van geweld droeg.

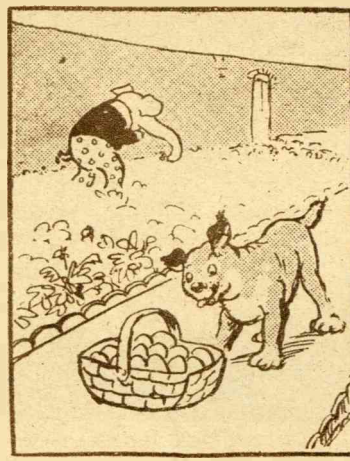
In de linkerhand, die krampachtig gesloten was, was een knoop, zoosals de koster ze aan zijn jas had en waarvan er een ontbrak. Bij een nauwkeurig onderzoek scheen dezen in een worsteling te zijn af-gerukt.

Verslagen door deze onverwachte bevestiging van zijn schuld bekende de moordenaar zijn misdaad en werd ter dood veroordeeld.

DE GEVOLGEN VAN HET AARDBEI-PLUKKEN.

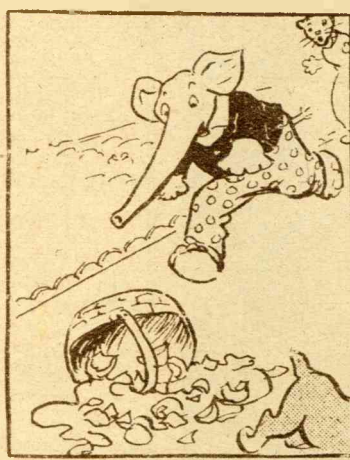
1. „Ik heb iemand nodig, om dezen morgen de eieren uit het hok te halen,” zei mevrouw Leeuw tot haar man. — „O, daar is Jumbo, ik weet zeker, dat hij zich wel verdienstelijk zal willen maken. — „Ja zeker, mijn-heer,” zei Jumbo onderdanig.

2. Jumbo vond een massa eieren, en keerde weldra met een volle mand huiswaarts. Langs de aardbeibenbedden komende, zei hij: „Ik moet toch eens gaan zien, hoe het met de aardbeien staat.” En weldra was hij bezig de rijpste aardbeien uit te zoeken.

3. Juist kwam Puck het pad afrennen. „Wel, dat is aardig speelgoed voor me!” blafte hij, terwijl hij in de mand gluurde. En haar met zijn bek opnemend, draafde hij weg, haar vrolijk door de lucht zwaaiend, terwijl de eieren er aan alle kanten uitvielen. Wat was dat grappig.

4. Op dit oogenblik keek Jumbo om. „O, de eieren!” schreeuwde hij, en rent op Puck af. Helaas, te laat! De gebroken eieren vormden een grootgelen plas. Juist kwam mevrouw Leeuw voorbij. „O, Jumbo! Hoe kon je ook zoo onvoorzichtig zijn, om de mand alleen te laten staan,” jammerde zij.

Later kwam het uit, dat de bediende van den geestelijke, een verstandige maar verlegen jonge man, op den avond van

den moord op een hoeve dicht bij de rivier op bezoek was geweest en alles had bijgewoond.

Hij herkende den dader, maar hield zich verborgen, daar hij niet den moed had zich met de zaak te bemoeien.

Toen hij naar huis terugkeerde, bracht hij een slapelozen nacht door. Zijn geweten liet hem echter niet met rust en zei hem, dat hij zulk een misdaad niet mocht verbergen uit vrees als getuige tegen den dader te moeten optreden.

Na eenige aarzeling besloot hij den brief te schrijven en legde dien in den bijbel. Maar nauwelijks was de geestelijke naar de kerk gegaan, of hij had er berouw over. Hij dacht, dat zijn handschrift herkend zou worden en tevens, dat, daar hij de eenige getuige was, de dood toch niet bewezen kon worden.

Daarom nam hij den brief uit den bijbel, toen zijn meester aan tafel zat en legde daarvoor een stuk onbeschreven papier in de plaats.

Nadat de koster was ter dood gebracht, helderde hij het geheim op.

Dit korte verhaaltje leert ons, dat een misdaad wel lang verborgen kan blijven, maar dat Boontje toch eenmaal om zijn loontje komt.

Ons Babbelhoekje.

Doornroosje. — Het is waar, je hebt je ouden oom den laatsten tijd schandelijk verwaarloosd. Den langen brief, dien je mij schrijft, is echter een goede schadeloosstelling. Als je denkt, dat ik je niet gemist heb, dan ben je abuis; mijn trouwe klantjes mis ik direct en ik wil je er wel bij vertellen, dat ik nog wel oudere heb dan jij en het meisje aan wie ik laatst schreef. Wat mij betreft, ik maak het best. Ik wist niet, dat je verhuisd was en de straat ken ik niet. Het is zeker een heel eind buiten Amsterdam? Je hebt groot gelijk de zaken niet van den zwarten kant te bekijken. Je bent veel te jong om zwartgallig te zijn en blijmoedigheid verlengt het leven. Het zal bij jullie een reuze-feest wezen. Ja, in Leiden wordt ook feest gevierd, maar natuurlijk op veel bescheidener schaal.

J. A. van der Weele. — Als je zoo gelukkig bent zal ik met je verlangen rekening houden. Het gaat ditmaal niet bij loting, maar bij keuze. Wij letten hierbij op taal, stijl, inhoud en nette uitvoering. Degenen, die hierin de hoogste cijfers halen, zijn prijswinnaars. Alleen als er twee of meer inzenders zijn, die eenzelfde aantal punten hebben, zal er onder deze geloot worden. Iedereen kan er dus zelf aan meewerken een kans te krijgen, door zoo goed mogelijk werk te leveren.

J. Blinzma. — Met een groot prijsraadsel bedoel je zeker een prijsraadsel waaraan een groot aantal prijzen verbonden zijn. Ja, nou vraag je me iets, jongenlief, wat ik zelf nog niet weet. Sinterklaas is nou ver te zoeken, al is het bijna Sinterklaasweer. Maar ik zal er eens met de andere heeren over spreken. Je kunt nooit weten, hoe een koe een haas vangt. OOM TOM.

DE MACHT DER DRIE

Een roman uit het jaar 1955

DOOR HANS DOMINIK

Geautoriseerde vertaling door Pierre Dumoulin

26)

In den vijfden nacht zal de beslissing vallen." Atma had het Erik Truwor toegefluisterd, toen zij den verwonde uit den Rapid Flyer droegen en hem te bed legden. Jane had de woorden gehoord, hoe zacht zij ook werden uitgesproken.

Heden was het de vijfde nacht. In de duister geworden kamer zat Jane aan het bed van Silvester en bewaakte elke beweging van den kranke.

Het was na middernacht en het valse licht van den jongen dag schemerde in de schaduwen der kamer. Met angst en vreugde merkte Jane een verandering op het gelaat van Silvester op. Een zacht trekken was daarin merkbaar. De gesloten oogleden schenen zich te willen openen. Het lichaam maakte zwakke bewegingen.

Was dat de dood? Of was het ontwaken tot nieuw leven?

De ongerustheid overweldigde Jane. Zij wilde Atma roepen, doch de stem begaf haar. Zonder zich te kunnen beheerschen gaf zij zich over aan de gevoelens, die haar bestormden. Zij sloeg de armen om Silvester's hals, fluisterde hem teedere woorden toe en drukte haar lippen op zijn voorhoofd. Alle voorschriften van den dokter, alle vermaningen van Atma waren op dit oogenblik vergeten.

„Silvester, verlaat mij niet! Silvester, blijf bij mij!”

Was het de klank harer stem, zoo dicht aan zijn oor? Een oogenblik opende hij de oogleden, als trachtte hij met geweld de omgeving te herkennen. Toen sloten ze zich weder. Het hoofd zakte terug. Hij lag heelemaal stil en bewegingloos.

„Silvester!”

Het was een kreet uit den diepsten nood. Zacht zakte zij naast het bed op de knieën en bedekte het gelaat met de handen.

Atma was de kamer binnengekomen. Zijn oogen rustten onderzoekend op het gelaat van Silvester.

„De ziel is sterker dan de dood . . . Hij is gered.”

Hij fluisterde het zachtjes en trad terug.

Opnieuw opende de kranke de oogen. Ditmaal veel vrijer en gemakkelijker. En zag met vreugdevolle verbazing het blonde hoofd aan zijn borst, waarvan het gelaat hem verborgen was. „Wie . . . wat is . . .”

Jane was opgesprongen.

„Hij leeft, hij zal leven!”

Nog herkende Silvester haar niet.

„Wie is . . . wie ben . . .”

„Jane, jouw Jane ben ik . . . Jane is bij je! God heeft ons weder vereenigd.”

Een schijn van begrijpen, van herkenning gleed over Silvester's trekken.

„Jane?”

„Ja, jouw Jane . . . voor gansch het leven!”

„Jane! . . . Jane . . .” hij herhaalde den naam als schonk hem het uitspreken de hoogste zaligheid. Hij hief de armen op en legde ze om Jane's hals. Hij trok haar hoofd naar zich toe en vlijde zijn wang tegen den hare.

„Mijn Jane,” zeide hij, zóó zacht, dat zij wel merken kon, hoe de lichamelijke zwakte zich van hem meester dreigde te maken.

„Voor God reeds lang en thans ook voor de menschen.”

Zijn oogen sloten zich weer maar het zalige lachje bleef op zijn lippen. Hij sluimerde spoedig in.

Met onhoorbare schreden kwam Atma naast Jane staan.

„Je geliefde slaapt. Het gevaar is voorbij. Jij, arm kind, moet ook rusten. Kom, laat mij met Silvester alleen. Ter rechter tijd zal ik je roepen.”

„Hij slaapt, hij is gered,” herhaalde Jane. Zij sprak zachtjes. Zij wierp een langen blik op den rustig sluimerenden Silvester en volgde den Indiër.

Nadat de crisis doorstaan, de hevigheid der koorts gebroken was, maakte de genezing van Silvester snelle vorderingen. Reeds den derden dag wandelde hij aan Jane's arm langs de paden van den op een park gelijkenden tuin, die het heerenhuis omsloot en elk uur van den dag was een dag van geluk voor de geliefden. Na een week waagden zij het het pad naar den oever van de Tornea-elf af te dalen, dronken van vreugde en verrukt over de romantische schoonheid van dit wonderbare landschap. Een gevoel van oneindig geluk door-

stroomde hunne harten. In het dichte gras aan den oever der rivier zetten zij zich neder. Silvester liet zijn hoofd in Jane's schoot rusten en sloot diep adembalend de oogen.

„Indien ik je lieve gestalte niet voelde, zou ik kunnen gelooven, dat het slechts een schoone droom was en zou ik den hemel bidden, mij een einde te bereiden. Jahe, je bent bij mij.” Hij trok haar handen aan zijn lippen en kuste ze. „Die handen eener goede fee; aan haar heb ik mijn leven te danken.”

„O, Silvester, hoe gaarne zou ik voor je gestorven zijn, indien mijn dood jou redding had kunnen brengen. Jij hebt zooveel, waarvoor je leven moet. Ik heb niets dan jou. Wat zou er van mij worden, wanneer ik jou niet had.”

Haar armen omsloten den geliefde. Zij blikten in elkanders oogen. Hunne lippen sloten zich op elkander in een langen, langen kus.

Het nieuwe gebouw van het Internationaal Verbond van Vakvereeningen aan de Vondelstraat te Amsterdam.

DEEL III.

„Gebogen over het stichtelijk boek, ter zijde van de warme kachel . . .”

Er was een verjaarafeest bij de Termölens. Het jarige kind, Andreas Termölen, droeg zijn acht tientallen van jaren zoo goed als een mensch ze maar dragen kan. Reeds in den voormiddag had hij zijn gekleede jas van fijn zwart laken aangetrokken. De oorlogskruisen uit den grooten strijd van anno '14 tot '18 glinsterden op de linker borstzijde.

Het volle, witte haar, de groote knevel, verleenden aan zijn gelaat een uitdrukking van energie. Doch de jaren lieten zich gelden. Aan de zijde zijner Louise, der vijf jaar jongere echtgenoot, had de jubilaris in de morgenuren de schaar der gelukwenschers ontvangen. De Wirtzen, de Schmitzen, de Raths en hoe ze allen mochten heeten. De geur van bloemgeschenken vervulde de woonkamer. De oude had zich goed gehouden, met oude vrienden en krijgskameraden gezellig gepraat en een glaasje gedronken.

Toen kwam het middagmaal, slechts met z'n twee-tjes met zijn Louisje, die jong met hem geweest en oud met hem geworden was. Toen maakten de vermoenissen van den dag zich merkbaar. Zijn handen beefden meer dan gewoonlijk. Zijn rug deed een weinig pijn. Zijn echtgenoot sloeg hem bezorgd gade.

„'t Is wel zooals Bismarck gezegd heeft. De eerste zeventig zijn de beste. Daaraan valt niets te veranderen, Louisje.” Zoo trachtte hij de bezorgdheid der echtgenoot weg te schertsen. En toch was hij blij, dat hij zich na den maaltijd in den ouden leeren stoel kon uitstrekken. Toen konden zijn oude ledematen eens behaaglijk uitrusten en zich ontspannen.

Het huwelijk der Termölens was kinderloos gebleven. De liefde der oude lieden was gewijd aan neven en nichten, ook aan de derde generatie, die reeds voor het grootste deel haar eigen brood verdiende.

De oude man wilde zijn-dutje doen, maar de drukte en ongewoonte van den dag werkten nog na. Hij was te opgewonden.

„Zou je denken, Wiesje, dat de jongen, dat Willem vandaag van Essen zou overkomen?”

„Ik denk wel, dat-ie komen zal, als-ie tijd heeft.”

Het tweegesprek gold den hoofdingenieur Wilhelm Lüssenkamp van de staalfabrieken te Essen. Die was nu ook reeds in zijn vijftigste levensjaar. Maar voor de beide oudjes bleef hij steeds „de jongen”, bleef hij „Willem”.

De oude dacht eenigen tijd over het antwoord na. „Als hij tijd heeft. D'r is machtig veel te doen. We krijgen gauw oorlog. Engelschen en Amerikanen. 't Zal me plezier doen als die twee mekaar eens flink op den kop slaan.”

Toen sprongen zijn gedachten weer naar een ander onderwerp over.

„Wie had dat gedacht, Wiesje, dat uit onze kennis-making op reis, op de boot, indertijd achter Bonn . . . dat daaruit nog iets ernstigs zou voortkomen. Ik heb naderhand gedacht, de jonge lui moeten me wel voor een ouden suffer houden. En daar komt er een brief uit Amerika. En toen weer een uit Zweden. Dien moet ik nog 'ns lezen.”

Mevrouw Louise Termölen bracht de brieven. De oude man probeerde te lezen. Zijn hand was te beverig en het schrift vloeide in elkaar voor zijn oogen.

„Lees jij 'm nu eens, Louisje. Jij hebt jongere oogen.”

En Mevrouw Louise ging zitten en las den vijftig-maal gelezen brief voor de een en vijftigste maal.

Trenton, den 14 December 1953.

Geachte Heer Termölen,

Het is een wonderbare schikking van het toeval, dat de aanwijzingen, die U mij verleden jaar gedaan hebt, mij werkelijk tamelijk volledige opheldering over mijne afkomst verschaft hebben. Ik ben, zooals U uit het poststempel kunt zien, in Trenton, in dezelfde staats-fabrieken, waarbij ook Frederic Harte tot voor twee jaren zijne betrekking bekleedde. Hij verloor bij een ongeluk het leven. Maar zijn weduwe is van de lotgevallen der verschillende familieleden goed op de hoogte. Ik heb Mevrouw Harte en haar dochter Jane leeren kennen en waardeeren. Na de lange gesprekken, die ik met Mevrouw Harte gehad heb, staat het voor mij vast, dat ik de zoon van Gerhard Bursfeld ben, die in den herfst van 1922 in Mesopotamië verdwenen is. Tijd en plaats stemmen nauwkeurig overeen met de gegevens, die mij van andere zijde over het verdwijnen van mijn vader bekend geworden zijn. De waarschijnlijkheid, dat twee Duitschers op dezelfde plaats, tegelijkertijd en op deze wijze zouden verdwijnen, is practisch gelijk nul. Ook Mevrouw Harte bevestigde de gelijkenis met Gerhard Bursfeld, van wien zij goede portretten bezit. Ik mag U dus wel als mijn bloedverwant beschouwen en groet U als

Uw dankbare
Silvester Bursfeld.

De brief was op de vouwen meermalen ingescheurd en droeg de sporen van vaak gelezen te zijn.

„Wie had dat gedacht, Louisje, dat de menschen elkaar op God's wijde wereld zoo zouden vinden. Laat mij ook den tweeden brief nog eens hooren.”

Mevrouw Louisje zette haar bril recht en las verder. De andere brief was van recenten datum.

Linnais, den 5 Juli 1955.

Waarde Heer Termölen,

Ik ben de gelukkigste mensch op aarde en dank het U, dat ik het ben. Had U mij destijds niet die inlichtingen gegeven, dan zou ik nooit bij Mevrouw Harte zijn gekomen, dan zou Jane Harte ook niet mijn lieve bruid zijn en binnen twee uren mijn vrouw. Ik voel mij gedrongen, U deelgenoot te maken van mijn geluk. Heden namiddag gaan wij op de huwelijksreis, Italië, Griekenland, Egypte, tot aan de pyramiden. Jane kent de oude wereld nog niet. Zij heeft altijd in Amerika gewoond. Op de terugreis willen wij U bezoeken. Ik noodig mijzelf en mijn jonge vrouw tegen het midden der maand voor een paar dagen bij U te gast. Door Jane, die het van haar moeder weet, vernam ik, dat U den 8 Juli Uw tachtigsten verjaardag viert. Wij feliciteeren U vanaf de oevers van de Tornea-elf en zullen onze gelukwenschen spoedig mondeling herhalen.

Verblijve

Uw dienstwillige . . .

Mevrouw Louise keek van haar lectuur op. Nu was de oude man toch ingeslapen. De natuur eischte haar rechten. Zij liet hem rustig slapen en maakte zachtjes de koffietafel voor den namiddag gereed. De jongen, Willem, werd immers verwacht. Misschien kwamen er ook nog andere gasten.

(Wordt vervolgd).

DEN HAAG AMSTERDAM ROTTERDAM

ZWEEDSCHE VITRAGES
in verschillende typische kleurstellingen vanaf Fl. 1.20 per Mtr.

VOOR

Grappjes.

WIE KAATST . . .

Een dame ging een theater binnen en kwam vlak voor een pas getrouwd paartje te zitten. Nauwelijks had zij plaats genomen, of zij begonnen aanmerkingen over haar te maken.

Haar hoed en mantel van het vorige jaar werden becritiseerd onder voortdurend gegichel van 't jonge vrouwtje, en niemand zou kunnen zeggen wat het eind was geweest, als de dame de conversatie niet had doen ophouden door een snedig gezegde.

Zij draaide haar hoofd om, en ziende, dat het vrouwtje aanzienlijk ouder eruit zag dan haar echtgenoot, zei ze zoetjes:

„Mevrouw, wilt u alstublieft uw zoon vragen zijn voeten van mijn stoel af te halen?”

„Lieveling, wij zijn nu precies vier en twintig uur geëngageerd.”

„Vierentwintig uur. Zoo is het, lieveling.”

„Ja — vierentwintig uur geleden vroeg je mij je vrouwtje te worden.”

„Ja lieveling — en het is net, of het pas gisteren gebeurd is.”

Puntgedichten.

HUWELIJKS-FILOSOFIE.

Het huwelijk behoort te zijn
Een echtvereniging;
Helaas, het is maar al te vaak
Een v-echtvereniging . . .

ADVERTENTIE.

'n Collectie kostbaar porcelein,
Van Barones van Sloomen,
Zal morgen in „De Veilingsaal”
Onder den hamer komen.

DE SCHADEVERGOEDING-KWESTIE.

Als Michel niet gauw dokken gaat,
Maakt Marian' alarm;
Geen wonder ook, want, zoo men weet,
Is Frankrijk thans Franc-arm.

GRAFSCHRIFT VAN EEN OPTIMIST.

De lichtzijde van mijn bestaan?
Ik hoef thans niet te klagen,
Dat 'n huisjesmelker-woekeraar,
Mij uit dit huis zal jagen!

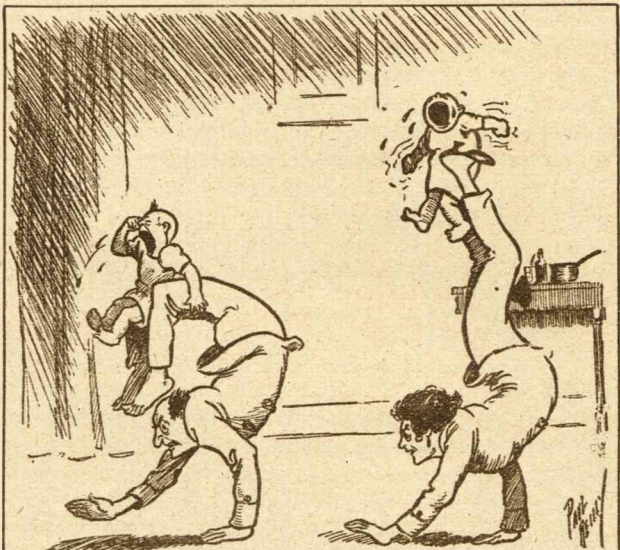
J. Cats Jr.

Allerlei Wetenswaardigs.

EEN DROOM IN MARMER.

De machtige grootmogol Dsjehan van Indië, huwde een mooi meisje Ardschamand Banu Begam, die het geluk van zijn leven uitmaakte, waarom hij haar noemde: „Mumtaz-i-Mahal”, dat is: uitverkorene van het Paleis. Bij de geboorte van het achtste kind stierf zij en liet den keizer in onuitsprekelijk verdriet achter. Hij besloot, voor haar een grafmonument te stichten, zoo groot, als er geen op aarde gevonden werd. En zoo ontstond in de nabijheid van Agra de mooiste van alle marmer-bouwen.

In 1630 werd aan dit gedenkteeken begonnen en 18 jaar

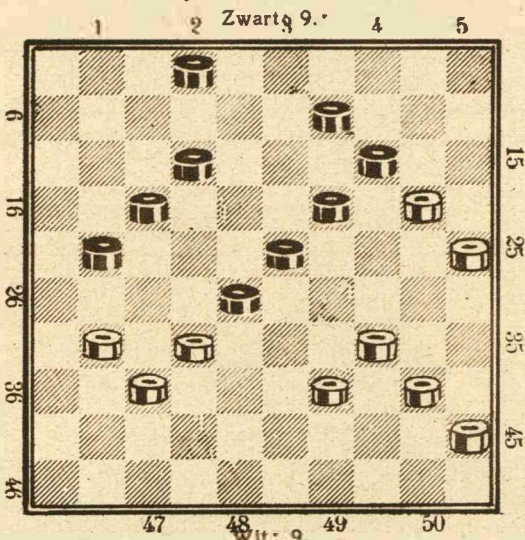

Mijnheer en Mevrouw Acrobaat — als hun tweeling een nachtelijken aanval heeft.

Dammen.

PROBLEEM No. 30. Uit: „De Damschool”.

Auteur: H. J. A. van Gelder, Rotterdam.

Diagramstand in cijfers is:

Zwart: 2, 9, 12, 14, 17, 19, 21, 23 en 28.
Wit: 20, 25, 31, 32, 34, 37, 39, 40 en 45.

In dit probleem is het eigenaardige, dat wit nu eens niet wint tengevolge van verplicht slaan, maar door een tempo-zet, welke wit zich verschaft door positie-spel. Een leerzaam vraagstuk dus, dat van veel waarde is voor de practijk!

OPLOSSING VAN PROBLEEM No. 29. (Hölld.)

Diagramstand in cijfers was:

Zwart 11 stukken op 2, 7—12, 14, 15, 19 en 20.
Wit 11 stukken op 18, 22, 23, 25, 27, 29, 30, 32, 33, 37 en 39.

Wit behaalt hier de winst op de volgende schitterende wijze:

Wit: 22—17!; 29—24!; 25—20; 23×3; 3×1!!
Zw.: 11×42; 20×27; 14×43; 12×23;

Driemaal achtereen meerslag!

lang hebben er 20000 arbeiders onafgebroken aan gewerkt. Onafzienbare karavanes trokken uit, om het blankste en zuiverste marmer aan te brengen; met de kostbaarste edelsteenen uit de schatkamers werd het gesierd.

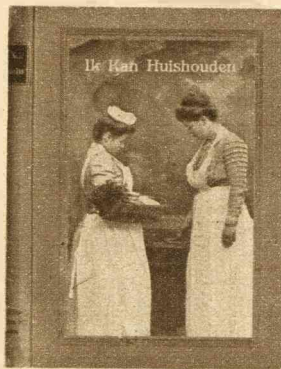
De oprichtingskosten bedroegen de voor dien tijd ongemeen hooge som van 50 miljoen mark. De grafkapel werd door een 80 meter hoogen koepel uit het zuiverst blauwgeaderd marmer overwelfd, die zoo luchtig uit den onderbouw oprijst als was zij van zijde. In de met de mooiste en kostbaarste mozaïeken versierde kapel kan slechts een schemerachtig licht doordringen, want alle openingen zijn door dunne marmerplaten afgesloten, die echter met de fijnste arabesken en bloemenornamenten zoo teer doorwerkt zijn, dat men meent, kantwerk te zien. Allen, die den verblindend witten koepel van dit gedenkteeken der liefde in het daarvoor liggende meer zagen weerspiegelen, moesten erkennen, dat niets op aarde dit in droomerige schoonheid nabij komt.

De koepel overwelft thans de sarcophag van deze beiden, die in den dood weer vereenigd werden.

Van onze Leestafel.

„Ik kan huishouden”.

Er zijn niet veel huisvrouwen, die dit zeggen kunnen. Indien zij zich echter het hierneven afgebeelde boek aanschaffen, en het vlijtig raadplegen, zullen zij het spoedig wel kunnen zeggen. Het is een boek voor iedereen, die prijs stelt op een ordelijke huishouding, en die deze billijk, praktisch en goed wil besturen. „Ik kan huishouden” is bewerkt door Mevr. J. P. C. v. d. Hoeven-Kampers, met medewerking en een voorwoord van Mevrouw H. E. van Dorp, Directrice der Kook- en Huishoudschool te Rotterdam. De prijs bedraagt ingenaad slechts f 4.—; geb. 5.—. Uitg. van A. W. Sijthoff's Uitg. Mij. Leiden.

Het boek der 1000 Wonderen

In dit werk vindt men een groot aantal wonderen bijeengebracht op het gebied van Bouwkunst, Techniek, Menschen- en Dierenwereld, Mystiek, Reken-, Schei- en Natuurkunde, Taal, Schoonheid, Verbeelding, enz. enz. Zij werden oorspronkelijk verzameld door de heeren A. Fürst en A. Moszkowski. A. W. Sijthoff's Uitg. Mij. te Leiden gaf er een geautoriseerde vertaling van in het licht. Het is een zeer interessant werk, dat iemand uren lang kan boeien en verbazen. Weetgierigen zullen eraan smullen! De prijs is ing. f 3.50; ge-cartonneerd f 4.50.

IEDEREEN

Pandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, v. Woustraat 112^{II}, Amsterdam.
Verzoeken alle mededeelingen deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

Uitdrukkingen bij het pandoeren in gebruik.

In het reglement zijn uitdrukkingen opgenomen, die voor den beginnenden pandoerspelers vermoedelijk niet duidelijk zijn. Wij laten hieronder de verschillende uitdrukkingen volgen met de verklaring.

Geven wil zeggen de beurt hebben om de kaarten rond te deelen.

Schudden d. i. dat de gever de kaarten — voordat hij geeft — behoorlijk dooreen schudt.

Voorhand of 1e hand, is de speler die het eerst zeggen mag wat hij speelt of het eerst mag opspelen.

Middenhand is de speler, die op de voorhand volgt.

Achterhand is de speler, die op de middenhand volgt.

Passen d. w. z. dat men niets kan spelen.

Troef is de kleur, die door den speler, die het hoogste spel speelt, wordt geannoneerd.

Annonceeren is het aankondigen van een spel dat men denkt te kunnen spelen.

Bekennen is de kleur bijspelen in de door den voorhand uitgespeelde kaart.

Verzaken d. i. willekeurig of onwillekeurig een kleur bijspelen die niet gevraagd wordt, terwijl men de gevraagde kleur in handen heeft.

Afthrowen d. i. een troefkaart werpen in een slag van een andere gevraagde kleur.

Overtroeven is een hoogere troefkaart bijspelen in een slag waarin reeds een lagere troefkaart ligt.

Roemen of Roem hebben (zie Art. 16) is het aankondigen van een driekaart, vierkaart, vijfkaart, zeskaart, zevenkaart, achtkaart, stuk, vier boeren, vier vrouwen, vier heeren, vier azen.

Een kaart snijden wil zeggen dat men hoogere kaarten in handen heeft en een lagere, dan deze laatste speelt om den speler te dwingen den slag met een troefkaart te nemen, waardoor dan die hoogere kaarten vrij kunnen worden.

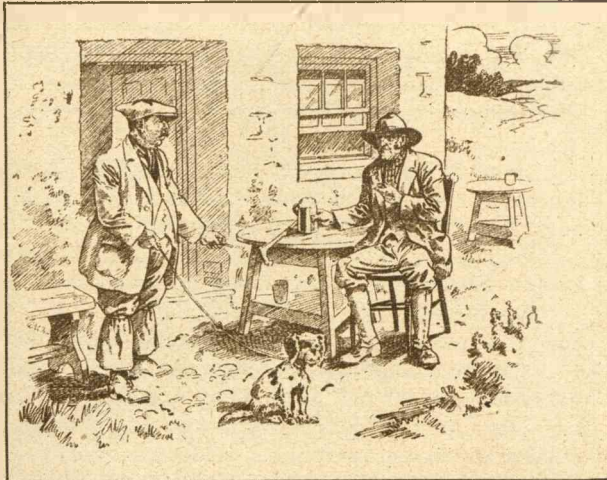
Een vrije kaart wil zeggen dat de gespeelde kaart vrij is, m. a. w. dat er van die kleur geen hoogere meer in het spel is.

Kijkkkaart is de 17e kaart in het spel. Wanneer eenmaal gegeven is, dan wordt de volgende kaart open op tafel gelegd en deze wordt de kijkkkaart genoemd, omdat iedere speler die ziet, en mag verruilen voor een andere, wanneer hij het hoogst aangekondigde spel speelt. Na ruiling moet de kijkkkaart gedekt op tafel gelegd worden.

Let vooral goed op welke kijkkkaart er heeft gelegen!
(Wordt vervolgd).

- Oplossing probleem no. 15.
- 1e Slag A R. 8, R. 9, R. 7, R. 10.
  - 2e „ B S. 10, R. Vr, R. H, S. H.
  - 3e „ D R. A, Kl. 8, H. H, H. B.
  - 4e „ D S. A, S. Vr, Kl. A, R. B.
  - 5e „ C S. B, H. A, S. 8, Kl. H.
  - 6e „ C S. 9, H. 10, S. 7, Kl. Vr.
  - 7e „ C H. 7, Kl. 10, H. 6, H. Vr.
  - 8e „ B H. 8, Kl. B. Kl. 7, H. 9.

- 2e Oplossing.
- 1e A R. 8, R. 9, R. 7, R. 10.
  - 2e B S. 10, R. Vr, R. H, S. H.
  - 3e D R. A, H. 9, Kl. A, Kl. B.
  - 4e D S. A, S. Vr, Kl. H, R. B.
  - 5e C S. B, H. 10, S. 8, Kl. Vr.
  - 6e C H. B, H. A, H. 6, H. H.
  - 7e D Kl. 7, Kl. 8, H. Vr. S. 9.

Bill: „Wil je een hond kopen?”
Will: „Wat is het voor een soort?”
Bill: „Nou, zijn vader is een bekroonde bulldog en zijn moeder is een dwerg-spaniël. Maar hij kan voor allebei doorgaan!”